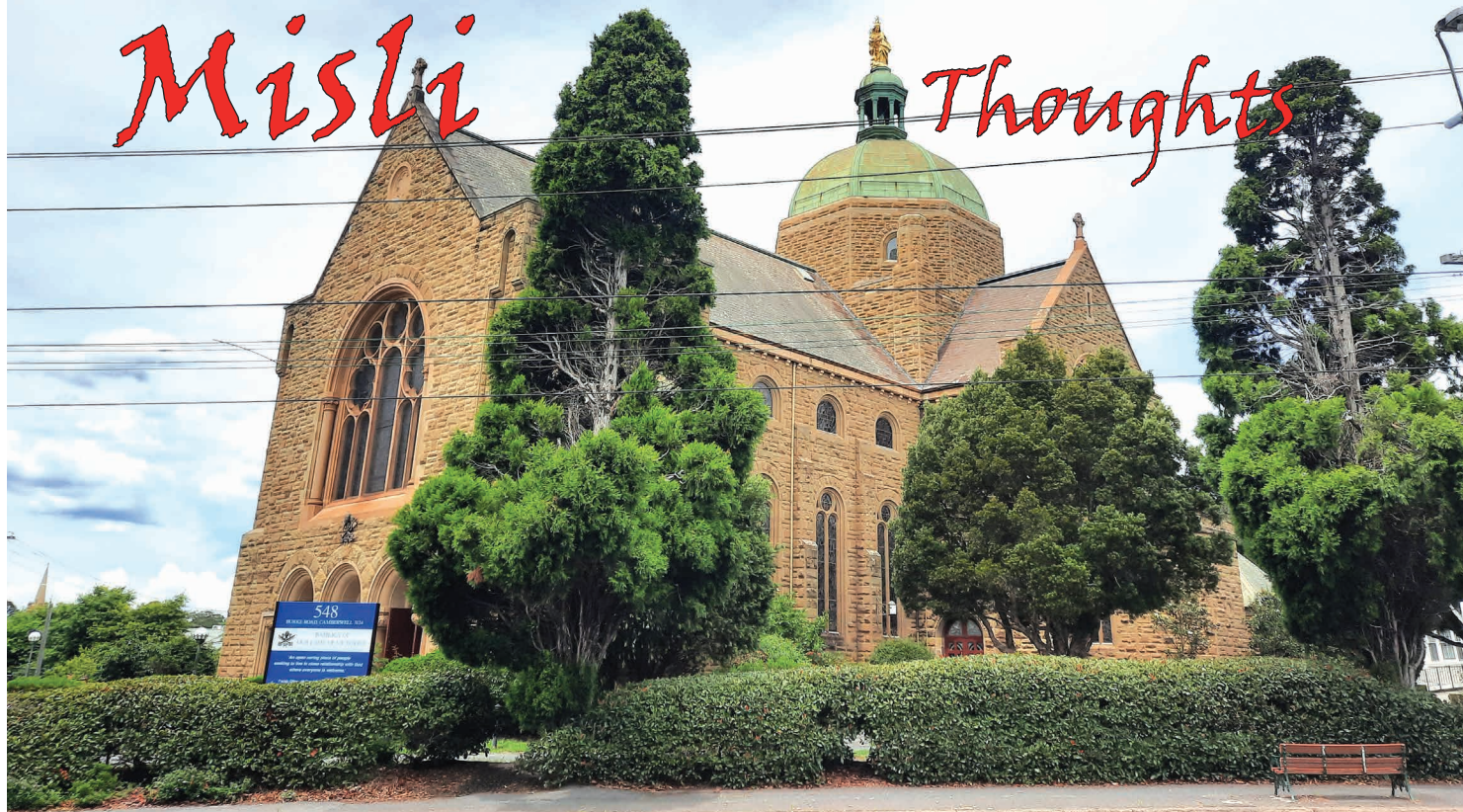

Misli Thoughts

Print post publication number
100004295

JANUAR-FEBRUAR 2024
ŠTEVILKA - NUMBER 1
LETO - YEAR 73

Misli januar-februar 2024

Vsebina:

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 6 Izpod Triglava
- 13 Slovenski misijon Adelaide
- 18 P. Pavle Jakop: Letos se bom rodil v Gazi
- 19 Slovenski misijon Melbourne
- 26 Vaši darovi
- 28 Polovinke
- 32 Slovenski misijon Sydney
- 38 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
- 40 Praznovanja
- 43 Dragotin Kette: Moj Bog III
- 44 Triglav Mounties
- 47 Kako so Metličani obesili cigana
- 48 Razmišljanja – Cilka Žagar
- 53 Ezopove basni za današnji čas

Irski blagoslov:

Naj bodo tvoje roke
vedno polne dela.
Naj bosta v tvojih žepih
vedno kovanec ali dva.
Naj ti skozi okno
lije svetlo sonce.
Naj se za vsakim dežjem
izriše mavrica.
Naj bo ob tebi vedno prijatelj,
ki ti ponudi roko.
In naj ti Bog srce navda
z veseljem, ki te bo razvedrilo.

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: Basilica of Our Lady of
Victories, Camberwell, Viktorija
(foto: p. SP)

Spodaj: zimska idila v Dolomitih
(foto: Brigita Hernec)

Spoštovani in dragi rojaki!

Mnogi se radi pošalijo, da je januar nov list – mesec za nove začetke. Morda je res, morda ne. Morda je mesec januar čas, da se pobereš, nekateri dobesečno s tal, otreseš prah in začneš znova. Ali pa preprosto vzamemo januar kot običajen mesec, ki nam ponuja številne priložnosti za nove dogodivščine. Ne glede na to, kaj mi bo prineslo življenje v letu 2024, je dobro globoko zajeti sapo in se veseliti dni, ki so nam podarjeni. Mogoče ne bo šlo vse gladko, toda pogumno naprej. Začnimo znova in januarsko srce napolnimo z radostjo. Morda nam je pri tem lahko v pomoč tudi molitev Indijancev Pueblo, ki pravi: »Ne izpusti tistega, kar je dobro, četudi je to prgišče prsti. Ne izpusti tistega, v kar verjameš, četudi je to drevo, ki raste samo. Ne izpusti tistega, kar moraš storiti, četudi je to daleč proč. Ne izpusti življenja, četudi bi ga bilo lažje izpustiti. Ne izpusti moje roke, četudi me nekega dne ne bo ob tebi.«

Rad bi se vam zahvalil za vaše sodelovanje pri oblikovanju *Misli* in se priporočam tudi v prihodnje.

Pred šestdesetimi leti, 7. februarja 1964, se je rodil p. David Feliks Šrumpf, voditelj slovenskega misijona v Adelaidi in tehnični urednik revije *Misli*. Ob okroglem življenjskem jubileju mu v imenu vseh bralcev čestitam in želim vse dobro za naprej. Obenem pa se mu zahvaljujem za njegovo pomoč in delo.

V mesecu februarju bosta vse tri naše misijone v Avstraliji (Adelaido, Sydney in Melbourne) obiskala p. Ciril A. Božič in pastoralna sodelavka Marija Anžič. Program njunega obiska si lahko preberete na strani posameznega misijona. Izrekamo jima dobrodošlico in želimo, da bi se med nami dobro počutila.

Med letošnjim božičnim praznovanjem mi je pogosto rojila po glavi zgodba z

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2024** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

naslovom *Kamele* iz knjige *Zgodbe in prilike Petra Ribsa*. Rad bi jo delil z vami.

Horac je gledal v nebo in rekel prijateljem: »Kako čudovita zvezda! Mislim, da nam namiguje in govori, naj ji sledimo.« *Kamele* so živele blizu oaze in njihovo

življenje je bilo mirno, preprosto in varno. Vedno so imele veliko trave in dateljev ter polno vode. Zdelo se je, da nič ne vznemirja mirnega življenja teh kamel, a zdaj so zaznale, da je njihovega prijatelja prevzela nenavadna, jasna, nova zvezda. Zanje pa je bila uganka in želele so vedeti, kaj neki pomeni. »Spominjam se nekih otroških sanj,« je nadaljeval Horac. »Zagledal sem zvezdo, ki je vzhajala na obzorju, in jasno sem videl njen namig, naj ji vsakdo sledi in poišče novo življenje, novo deželo, novo domovino ... Radoveden sem, ali je to ista zvezda.« Nekateri prijatelji so se mu sedaj začeli smejati. Tisti, ki niso videli zvezde, so ga klicali neumni videc in bedasti sanjač. Tisti, ki so jo videli, pa so se norčevali iz njega.

»Kaj, slediti tej zvezdi? Nihče doslej še ni pomislil na to! Kje? Kako? Kako dolgo? In končno, zakaj ji slediti?«

»Kam? Kamor bo vodila,« je odgovoril Horac, »in vedno, če bo potrebno! Kajti ona nas vabi. Čutim, da me je pritegnila, ne morem si kaj. Sledil ji bom, naj stane, kar hoče. Odločil sem se in nihče me ne more ustaviti.« Večina drugih kamel ga je pustila samega in šla spet jest, pit in spat. Samo nekaj jih je ostalo. Prepirale so se o novi zvezdi, ki je vzšla, in o tem, kako je popolnoma prevzela njihovega prijatelja. Ena izmed njih je vprašala: »Ali misliš iti v puščavo, Horac, in zapustiti vse udobje in varnost te čudovite oaze?«

»Da, sklenil sem vse zapustiti! Na obzorju že začenja bledeti. Pohiteti moram. Če hoče kdo z menoj, dobrodošel. Nevarno je, da zamudimo. Pridite! Še kakšna minuta in zvezda bo zašla. Lahko izgine in se nikoli več ne vrne. Sedaj ali nikoli: to je življenjska odločitev.«

Skupina kamel je bila resnično presenečena nad Horacovo vnemo in odločenostjo. Odločile so se, da mu bodo sledile. »Šle bomo. Toda pusti nam, da pripravimo nekaj stvari za potovanje. Potrebujemo nekaj trave, veliko vode, dateljne, žito. Potrebujemo ...«

»Poglejte, čas beži! Zvezda se odmika. Ne moremo čakati niti minute več! Tisti, ki nas kliče, naj mu sledimo, gotovo ne mara gledati, kako čakamo. On nas bo varoval med potjo. Jaz odhajam nemudoma. Kdor se mi hoče pridružiti, naj pride za menoj. Če ne, naj ostane zadaj in se po svoje prebija!« Začel se je oddaljevati iz oaze v prazno, pusto in brezmejno puščavo. Njegove oči so bile uprte v majhno, sijočo zvezdo, ki je stalno izginjala na obzorju nad oazo. Samo dve kameli sta stekli za njim in se mu pridružili, preden je bilo prepozno. Vse druge so v znamenju neodobravanja zmajevale z glavami in godrnjale: »Nore so! Gotovo bodo umrle od lakote, žeje in žgoče vročine, ko bi lahko ostale z nami tu, v oazi, ter uživale vse dobrote, ki nam jih ponuja življenje!«

Tudi božična pesem *Na kamelah jezdi* ima v drugi kitici pesmi zapisano: »Zvezda kaže kraljem pot, kjer Gospod prebiva, kaže kralja vseh dobrot, Nanj vso luč razliva.«

V mislih sem se namreč veliko spraševal o moji »zvezdi vodnici« in kako ji uspem slediti. Pastirji in Modri so bili gotovo »otroci zvezde«, kot rečemo. Bili so iskalci, opazovalci, najditelji in častilci. Mislim, da na poti skozi puščavo življenja vsakdo potrebuje zvezdo vodnico, nekaj, po čemer se lahko orientira. Potrebuje ideale, ki ga bodo izpolnili z veseljem in z življenjsko močjo. Mar ni naša praznina, ki jo včasih občutimo, izraz odsotnosti ali vsaj zbledelosti naših idealov? Kaj pa so pravzaprav ideali? Nedosegljivi cilji. Nihče npr. ne more zaživeti lepote tako, da bi postal lepota sama. V naravi idealov je, da so nedosegljivi, kar pa njih pomena nikakor ne zbriše. Ideali so zato visoka vodila, ki usmerjajo naše napredovanje in našo rast. Za nas kristjane se vsi ideali strnejo v eni osebi: Jezusu Kristusu. Z dvema stavkoma je to resnico izrekel celo nekristjan, Jud, znameniti učenjak Albert Einstein, ki je v sebi ohranil modro in skromno srce. Dejal je: »Nihče se ni tako izrazil, kot Jezus Kristus. Zares je na svetu samo eno mesto, kjer ni nobene temne lise – to je oseba Jezusa Kristusa. V njem se nam je Bog najočitneje razodel.«

Zato smo tudi mi povabljeni, da se z veseljem v srcu približamo Jezusu Kristusu – našemu idealu, se mu poklonimo z darovi vdane vere, upanja in ljubezni, ter se odločimo, da postane naša edina zvezda vodnica. Tega želim sebi in tudi Vam.

p. Simon Peter Berlec

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

EVROPSKO SREČANJE MLADIH V LJUBLJANI

Slovenska prestolnica je od lanskega 28. decembra do 1. januarja letos gostila novoletno srečanje mladih, ki ga je na povabilo Cerkve v Sloveniji organizirala ekumenska skupnost iz Taizeja. Že 46. srečanje mladih kristjanov iz stare

celine in tudi od drugod je potekalo pod geslom 'Skupaj na poti'. Priprave nanj so se začele takrat, ko smo izvedeli, da bo srečanje v Ljubljani. Za božič so v Zavod sv. Stanislava, ki je postal vstopna točka, prišli taizejski bratje in več sto prostovoljcev. Dorekli so program, pripravljali prizorišča in se vsak dan srečevali pri skupni molitvi. Na god nedolžnih otrok so že pred svitom na zavodskih parkiriščih ustavili prvi avtobusi z romarji. V naslednjih urah se je množica mladih, ki so pozdravljali v številnih jezikih, hitro večala. Potem, ko so dobili potrebne napotke, so se z gostitelji odpravili v skoraj petdeset župnij v Ljubljani in bližnji okolici, ki so gostile 5000 romarjev iz 48 držav. V župniji Ljubljana – Vič so na primer gostili 160 mladih. Med njimi so bili Poljaki, Nemci, Madžari, Italijani, Litvanci, Egipčani, Belorusi, Španci, Srbi, Ukrajinci, Francozi, prebivalci

Vzhodnega Timorja, Koga in Libanona, Nizozemci, Filipinci, Slovaki, Irci, Norvežani, Kolumbijci in Belgijci. Mladi so bivali v vseh ljubljanskih župnijah in tistih v okolici, ki so z javnim prevozom dobro dostopne, od Grosuplja in Vrhnike do Škofje Loke, Vodice, Kamnika in Doba.

STOŽICE ZA NEKAJ DNI HIŠA MOLITVE

Mladi udeleženci novoletnega srečanja so se že prvi večer zbrali v športni dvorani Stožice, ki je za nekaj dni postala evropska hiša petja, molitve in tišine. Gre za največjo sodobno dvorano pri nas, ki gosti športne prireditve in koncerte, z več kot dvanajst tisoč sedeži. Na umetno postavljeni steni iz zaves je bila z velikimi panjskimi končnicami s prizori iz Jezusovega življenja nakazana podoba križa.

Spodaj pa pleteni panji za čebele, morje sveč in Taizejski križ. Med molitvijo je zbrane že prvi večer nagovoril gostitelj srečanja nadškof Stanislav Zore, ki je mlade konec leta 2022 v Rostocku povabil v Ljubljano. Tokrat je dejal: »Želim vam, da bi bili v teh dneh v Ljubljani globoko obogateni

z doživetjem Božje bližine in s spoznanjem, kako je dobro in prijetno, če bratje in sestre živijo skupaj!« Zaželel jim je še, da bi jih nagovarjala molitev, pesem, tišina, in da bi s tega srečanja odšli kot boljši ljudje, boljši kristjani, kot graditelji evropskega doma in Božjega doma povsod, kjer živimo. Nekdanji evangeličanski škof Geza Filo je poudaril ekumensko dimenzijo srečanja, saj smo vsi kristjani poklicani, da postanemo ambasadorji sprave, miru in solidarnosti. »Za evangeličansko skupnost je to srečanje velika spodbuda, da kljub različnosti poslušamo drug drugega in ostanemo povezani z vsemi ljudmi, s katerimi se v življenju srečujemo. Vsi smo povabljeni, da odpremo vrata svojih src in postanemo romarji medsebojnega zaupanja.« Prior taizejske skupnosti brat Matthew je mlade povabil, naj bodo srečanja teh dni priložnost, da spoznajo življenje kristjanov v Ljubljani in njeni okolici. »V današnjem svetu je bistveno, da najdemo načine, kako skupaj uresničevati svojo vero, čeprav pripadamo različnim krščanskim tradicijam. Naša skupna pot te dni je izraz naše želje, da bi hodili s Kristusom, ki sprejema vse brez izjeme in nas vabi,

da sprejemamo vse, ki križajo naše poti. Na ta način lahko prispevamo majhen, a resničen delček k miru v našem svetu.« Povabil je k molitvi za vse, ki trpijo zaradi vojn in nasilja, zlasti v Ukrajini in Sveti deželi. V Stožicah se je vsak večer zbralo več ljudi, saj so se mladim pridružili tudi številni domačini, otroci in odrasli. Mnogi med njimi so že pred desetletji odkrili Taize ali se udeleževali novoletnih srečanj po evropskih prestolnicah, za nekatere je bilo to prvič. Neverjeten občutek, ko nas je več kot deset tisoč združenih v molitvi ... in ko za nekaj minut ob soju sveč vsi utihnejo. Tudi predsednica države Nataša Pirc Musar, ki je prišla na eno od večernih molitev, ni ostala ravnodušna. Mladi, ki jih družijo ljubezen do Boga, so jo prepričali, da »svet vendarle ni tako grd, kot se morda zdi.« Predzadnji dan je brat Matthew napovedal, da bo naslednje novoletno srečanje v Tallinu v Estoniji. Zadnji

dan pa je ob evangelijskem odlomku o nevernem Tomažu razmišljal o njem, o njegovem dvomu in veri, ki jo je sprožilo srečanje z Vstalim, in odločitvi Tomaža, da mu bo sledil. Spomnil je tudi na sinodo v Katoliški cerkvi in sinodalno pot, na katero vabi papež Frančišek. Ob koncu je mlade povabil,

naj na pot miru stopijo brez odlašanja in storijo nekaj konkretnega, da bo svet drugačen. »Rad bi vas povabil, da se podate na pot kot romarji miru, in da začnete že z nocojšnjo molitvijo za mir v vaših župnijah gostiteljicah.«

MLADI V ŽUPNIJAH GOSTITELJICAH

Od prvega večera v Sloveniji so mladi bivali po družinah v posameznih župnijah. Več kot dva tisoč družin je na svoje domove sprejelo »tujce«, ki so v nekaj dneh postali povsem domači. Po zajtrku po domovih so se zjutraj zbrali po župnijah pri skupni molitvi in prepevanju taizejskih spevov. Med njimi je odslej tudi vsem znana slovenska pesem »Pridi, Sveti Duh« s ponavljajočim odpevom. Povsod so se mladim pridružili tudi verniki. Sledilo je delo po skupinah. Po dvanajsti uri so mladi prišli k opoldanski molitvi v večje ljubljanske župnije. Tudi tam so pozneje v večjih skupinah razmišljali o aktualnih vprašanjih, pomembnih za razvoj družbe in medčloveških odnosov. Z njimi so se

na pot iskanja podali tudi razni gostje, med katerimi sta bila tudi prvi predsednik slovenske vlade Lojze Peterle in prejšnji predsednik države Borut Pahor. Zadnji dan v letu, na nedeljo Svete

družine, so mladi sodelovali pri večjezičnih mašah po župnijah. Popoldne so po ljubljanskih župnijah sledila narodna srečanja. Najbolj odmevno je bilo pri frančiškanih na Tromostovju, kjer so se zbrali Ukrajinci, pa tudi grkokatoličani in pravoslavni drugih narodov, ki so prišli v Ljubljano. Vzhodno bogoslužje po obredniku sv. Janeza Zlatoustega je daroval grkokatoliški škof v Križevcih Milan Stipič. Zadnji večerni del se je odvijal v Stožicah, uro pred polnočjo so se mladi znova zbrali v župnijah gostiteljicah. Ob petju, molitvi in v tišini so pričakali novo leto. Sledilo je silvestrovanje s festivalom narodov. V Jaršah pri Domžalah so mladi ob vstopu v novo leto pripravili ognjemet pred cerkvijo, zatem je sledilo druženje v bližnjem kulturnem domu, kjer so se gostje iz različnih držav ob petju in plesih predstavili s krajšim programom. Vztrajali so do štirih zjutraj. Večina se je na dan slovesa udeležila prazničnih maš. Gostitelji po družinah so mladim pripravili še kosilo, v popoldanskih urah pa so se romarji odpravili domov. Čeprav so večinski mediji v Sloveniji srečanje skoraj v celoti prezrli, je vsakodnevno dogajanje v domove doma in po svetu prenašal Radio Ognjišče in še nekateri, zlasti spletni mediji. Po župnijah in družinah, ki so gostile mlade ali drugače sodelovale na srečanju, navdušenja ne skrivajo in radi povedo, kaj vse se je dogajalo pri njih.

MISIJONAR PETER OPEKA MED NAMI

Prve dni lanskega decembra se je v Sloveniji mudil misijonar na Madagaskarju Peter Pedro Opeka. Ko smo ga

vprašali, kako je z njegovim imenom, je povedal, da v dokumentih piše Pedro,

za domače pa je Peter. K nam je prišel po osmih letih, obisk pa je bil povezan tudi z njegovo 75-letnico. Začel ga je pri rojakih na Koroškem, saj je bil njegov gostitelj vodja misijonske pisarne v Celovcu Jože Kopeinig. Želel se je zahvaliti za velikodušno pomoč, ki jo njemu in vsem slovenskim misijonarjem koroški Slovenci izkazujejo že desetletja. V celovski stolnici, kjer so pripravili osrednje srečanje z misijonarjem, je pri maši, ki jo je daroval škof Jože Marketz, med drugim povedal, kako je začel z delom za najrevnejše. Petnajst let po prihodu na Madagaskar je resno zbolel. Ko si je nekoliko opomogel, ga je Božja previdnost pripeljala na obrobje malgaške prestolnice. Ko je na velikanskem smetišču videl otroke, na stotine otrok, ki so brskali po smeteh in iskali kaj uporabnega, ga je prevzele. Tisto noč ni mogel spati. Naslednji dan je šel na smetišče, se predstavil kot duhovnik in ti ljudje so ga sprejeli. Pri njih je Peter Opeka spoznal, da Bog nikoli ne zapusti ljudi, in ostal z njimi. Na tem smetišču je zraslo naselje Akamasoa – dobri prijatelj. Smetiščarsko mesto z že več kot 4.500 hišami ima tudi Koroško vas, saj so z darovi Korošcev doslej zgradili že 550 hiš. Dru-

žine, ki niso imele nič, so dobile dom, dobile so dostojanstvo, je povedal Opeka. Zahvalil se je Kopeinigu in vsem dobrotnikom in dodal, da še naprej računa na njihovo pomoč. V Sloveniji je obiskal Celje, Velike Lašče, od koder so njegovi starši; na prvo adventno nedeljo je maševal pri frančiškanih na Tromostovju v Ljubljani, popoldne pa še v mariborski stolnici. Zadnji dan se je s pričevanjem v športni dvorani v Medvodah predstavil širši javnosti. Povsod je govoril o svojem poslanstvu, ki ga je začel na smetišču; o želji, da ljubimo in smo ljubljeni; o Božji ljubezni do nas, ki pa nam ne jemlje svobode ... Kot je dejal, Boga prosi, da bi vera v slovenskem narodu nikoli ne usahnila, saj smo brez

vere prazni, nemočni. Naj bo vera živa v vsakem izmed nas. »Živimo Jezusa v naših družinah, tam, kjer delamo, pa tudi v naših župnijah. Ko vstopamo v cerkev, se zavedajmo, da smo Jezusovi bratje in sestre, da smo Božja družina.« Zahvalil se je za podporo, ki prihaja iz Slovenije. Številni darovalci z rednimi darovi – botrstvom – omogočajo, da več kot deset tisoč otrok dobi vsak dan topel obrok. Peter Opeka je spregovoril tudi o svoji družini. O očetu, ki se je na čudežen način rešil, ko so ga peljali v smrt nekje pri Hrastniku. Dotaknil se

je tudi vprašanja odpuščanja in sprave. Vprašal se je, kako dolgo bomo še živeli v sovraštvu? Drug drugemu moramo odpustiti napake in povzročene bolečine. Kako naj sicer živimo skupaj? O tem je napisal pismo in ga izročil predsednici države. V njem je prosil, naj se pobitim po vojni vrne dobro ime, naj dobijo svoj grob. Obljubila mu je, da bo storila, kar je v njeni moči.

SLOVENIJA

V VARNOSTNEM SVETU

Naša država je s 1. januarjem postala ena izmed petih nestalnih članic Varnostnega sveta Združenih narodov, ki bodo v mandatu 2024–2025 soodločale pri vprašanjih svetovnega miru in varnosti. Poleg Slovenije so to še Alžirija, Gvajana, Južna Koreja in Sierra Leone. Prvi delovni dan v letu so v preddverju dvorane Varnostnega sveta pripravili krajšo slovesnost. Vsak od veleposlanikov novih članic je imel krajši govor, nato je postavil zastavo svoje države na predvideno mesto. Slovenijo kot veleposlanik pri Združenih narodih zastopa Boštjan Malovrh, a sedanja vlada je za delo v Varnostnem svetu imenovala svojega predstavnika, veleposlanika Samuela Žbogarja, ki je predstavil prednostne naloge našega članstva. Dodal je, da bo Slovenija v Varnostnem svetu delovala odgovorno in pomagala iskati rešitve za številne krize.

ZAVEZNIŠTVO

KRŠČANSKIH DEMOKRATOV

Ustanovitelj stranke Slovenski krščanski demokrati in predsednik osamosvojitvene vlade Lojze Peterle ustanavlja društvo z imenom »Zavez-

ništvo krščanskih demokratov«. Zato je podpisal dogovor s SLS, ki mu bo dovolila uporabo imena SKD kot pravna naslednica in lastnica te znamke. Peterle je ob tem spomnil, da se kriza slovenske politike nevarno pogloblja, tudi v Evropski zvezi ni vse v redu. Zavezništvo krščanskih demokratov je politična nujnost. Prepričan je, da bi njihov močnejši glas lahko pomagal preseči polarizacijo in neokomunistične težnje. Močnejši glas pa lahko dosežemo samo z združenjem sil za nove skupne cilje. SKD in SLS nista dali slovenski pomladi samo največ glasov, bili sta tudi nosilki povezovalne politične kulture. Prvi namen Zavezništva bo odpreti pogovor o bistvenih vprašanjih prihodnosti Slovenije in Evrope. Kot je dejal, ne ustanavlja nove stranke, želi pa z odmrznitvijo imena SKD prispevati k povezovanju, zavezništvu krščansko demokratskih sil. Ime SKD deluje izrazito pozitivno. Prenos imena nanj pomeni vzpodbudo za to.

ČISTKE NA RTV SLOVENIJA

Predsednik vlade Robert Golob je čiščenje janšistov, ki ga je napovedal, ko je izbiral ministrsko ekipo, vzelo zelo zares. Po dobrem letu dni, ko so v številnih ustanovah mnogi izgubili položaje in službe, se je lotil tudi osrednje medijske hiše v državi. V oddaji Odmevi je 26. oktobra lani voditeljici Tanji Starič, ki ga je v rahli zadregi gledala, pojasnil: »In če kdo ve, veste to vi. Tudi na RTV smo se zavezali vsi skupaj, da ga bomo očistili janšizma. In jaz vem, da vi natančno veste, kaj to pomeni.« Potem, ko so zamenjali vrsto urednikov in voditeljev oddaj, so se pred

novim letom lotili še novinarjev. Skupaj z urednikom informativnega programa na drugem sporedu TV Slovenija Rajkom Geričem je petnajst zaposlenih dobilo obvestila o začasni napotitvi na čakanje na delo doma, ker po ukinitvi oddaje Panorama zanje nimajo dela, čeprav so delali vrsto drugih stvari. Po novem letu so jim blokirali še kartice za dostop na delovno mesto. Nekaj dni pozneje so pripravili še nov statut, po katerem jih bodo lahko odpustili. Če so prej na čistke v tej medijski hiši opozarjali le nekateri, se zdaj vedno več razumnikov, ki si upajo povedati svoje mnenje na glas, sprašuje, ali še imamo javno televizijo? Neodvisne že nekaj časa ni več.

KNJIŽNICA IN MUZEJ PRI FRANČIŠKANIH NA TROMOSTOVJU

Frančiškani pri Marijinem oznanjenju na Prešernovem trgu so ob 790. obletnici prihoda manjših bratov v Ljubljano del svojega samostana odprli za javnost. V njem sta prenovljena samostanska knjižnica in na novo urejen muzej s pinakoteko, ki sta obogatila kulturni utrip prestolnice. Prostore so javnosti predstavili med knjižnim sejmom. Provicial p. Marjan Čuden je med

slovesnim odprtjem omenil Frančiškov spoštljiv odnos do pisane besede, ki ga ohranjajo tudi njegovi bratje. Knjižničar in kustos muzeja brat Jan Dominik Bogataj je povedal, da temeljito prenovljena knjižnica hrani več ko 70.000 enot gradiva. Med njimi je več srednjeveških rokopisov, nad 100 inkunabul, bogata zbirka del s področja medicine in zdravilstva, dragoceni atlasi, hebrejski rokopis, Dalmatinova Biblija s Trubarjevim podpisom, Krst pri Savici s Prešernovim posvetilom, Baragova pisma, zapiski Stanislava Škrabca ... Umetnostni zgodovinar Ferdinand Šerbelj pa je zbranim predstavil zbirko muzeja in pinakoteke; ta hrani dela številnih mojstrov, od Metzingerja in Cebeja do Potočnika in Šubica ter Jakopiča in Vavpotiča. Prenovljeno knjižnico in muzej je blagoslovil predsednik Slovenske škofovske konference škof Andrej Saje. Če se boste mudili v središču Ljubljane, zdaj lahko poleg cerkve Marijinega oznanjenja obiščete tudi frančiškansko knjižnico in muzej.

COVID ZNOVA NA POHODU

Čeprav pri nas uradno covida-19 nimamo več, je v novembru in decembru umrlo približno 300 bolnikov. Tako smo imeli pet smrti bolnikov s covidom dnevno. Število je primerljivo s tistim, ki smo ga imeli v zadnjem valu epidemije, spomladi 2022. Ministrstvo za zdravje se ne odziva, zato so nekateri zdravniki že pred božično-novoletnimi prazniki sami pozvali ljudi k odgovornemu obnašanju, saj je zdravstveno osebje že nekaj tednov močno obremenjeno. Razlog ni le covid-19, ampak tudi

druga obolenja dihal, kot so gripa, pljučnica in druga virusna obolenja, ki jih poznamo že dolgo. Tem se je zdaj pridružil še covid, ki ga prej ni bilo. Najbolj razširjene so nove različice, ki izhajajo iz omikrona. Ker obveznega testiranja ob sumu na okužbo ni več, epidemiologi podajajo zgolj ocene. Na Nacionalnem inštitutu za javno zdravje ocenjujejo, da je trenutno aktivnih okužb nekaj več kot tisoč, čeprav je s testi uradno potrjenih le okrog štirideset na dan. Število resničnih okužb je precej večje.

UPADANJE ŠTEVILA ROJSTEV

Lani je bilo v slovenskih porodnišnicah po prvih podatkih dobrih 17.000 porodov, kar je 3,5 odstotka manj kot v letu 2022. Če bodo ti podatki tudi uradno potrjeni, se je v Sloveniji v lanskem letu rodilo najmanj otrok od začetka spremljanja podatkov. Do zdaj se je najmanj otrok rodilo leta 2003, za tem pa je do leta 2010 število rojenih otrok naraščalo. Od takrat pa število rojstev ponovno upada, z izjemo manjšega porasta v letu 2021. Nacionalni inštitut za javno zdravje število rojstev spremlja od leta 1988, ko se je rodilo 26.442 otrok. V letu 1991, ko smo dobili svojo državo, jih je bilo 22.380.

MAISTROVO IN KLEKLOVO LETO

V letu 1874 sta se rodila pesnik in vojaški poveljnik general Rudolf Maister iz Kamnika ter duhovnik, publicist, urednik in narodni buditelj Jožef Klekl iz Črenšovcev. Prvi je s prevzemom oblasti v Mariboru in bojem za severno

mejo Slovincem ohranil Štajersko in del Koroške, drugi je bil glasnik slovenstva in apostol verskega tiska v Prekmurju. Zato letos na slovenski ravni praznujemo Maistrovo leto, v soboški škofiji pa so razglasili Kleklovo leto.

Kip Rudolfa Maistra v Kamniku

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Naši poletni meseci so prazniški in počitniški. Kljub temu, da so tudi počitniški, smo praznovali – **drugi največji cerkveni praznik, rojstvo našega Odrešenika Jezusa Kristusa**. Nanj smo se pripravljali z adventom, ki je bil letos najkrajši možen, brez 4. adventnega tedna, saj je bil na 4. adventno nedeljo že sveti večer.

Na **prvo adventno nedeljo smo blagoslovili adventni venec** – v duhu pa tudi adventne vence in znamenja po naših domovih. Nada Čargo, ki je naredila adventno znamenje za oltar, je tudi prižgala prvo svečko.

Po maši na tisto prvo adventno in prvo decembrsko nedeljo smo imeli v dvoranci kosilo. Čeprav je imela Angela Dodič covid in je to nedeljo ni bilo, je

Adventni venec 1. adventne nedelja

med tednom vse pripravila, tako da je ob pomoči drugih kosilo teklo brez zadrege. **Hvala vsem, ki ste prišli, hvala vsem, ki ste pomagali in sodelovali, ter hvala vsem, ki ste prinesli solate in pecivo.**

Ker je bila to **Miklavževa nedelja**, smo imeli tudi obisk iz nebes. Letos se ni nič napovedal, ampak nas je malo presenetil. Ker smo pridni, tako ali tako lahko pride kadar koli in tudi parkeljnove ne potrebuje. Prinesel nam je malo sladkarij, se pozdravil z nami in bil na voljo za fotografiranje (*photo opportunity*).

Adventni venec 4. adventne nedelje

V Adelaido sem se vrnil sredi tedna pred 4. adventno nedeljo oz. svetim večerom. Pridni sodelavci so že pripravili jaslice in okrasili božično drevo. **Hvala Ivanu Legiši in Matiju Polajžarju, ki sta bila glavna pri jaslicah, Justi Bole pa je bogato okrasila božično drevo,** ki je bilo letos novo, saj je bilo prejšnje

že polomljeno in so kakšne veje tudi že manjkale. **Justi in George sta tudi obnovila silhueto s sliko jaslic,** ki smo jo namestili na pročelje cerkve – da smo tudi na zunaj in mimoidočim pokazali, kaj pravzaprav praznujemo kristjani na božični praznik.

Na sveti večer smo imeli, kot vedno, našo **zgodnjo polnočnico** ob 9. uri zvečer. Zbralo se nas je preko osemdeset – vsi praznično razpoloženi. V začetku smo **v procesiji prinesli Jezuščka, ga položili v jaslice in jaslice blagoslovili.** Prosili smo, naj nas tudi naše domače jaslice vedno spominjajo Božje dobre in ljubezni, saj nam je poslal svojega sina, Emanuela, kar pomeni Bog z nami. In naj nam da moči in poguma, da bomo o njegovi navzočnosti na svetu pričevali svoji okolici. Pri polnočnici so prepevali slovenske in

angleške pesmi **Suzi Pistor in njene hčerke Elizabeth, Catherine in Theresa, na orgle pa jih je spremljala Rebeka.** Bog povrni za lepo doživetje. Praznična maša je bila na sam božični praznik, a ponavadi takrat ni veliko obiska, saj gre večina k maši že prejšnji večer in gredo na praznik morda k maši v lokalno cerkev, saj se potem mudi k prazničnem kosilu z domačimi. Tudi to je del praznovanja.

Mašo smo imeli tudi naslednji dan, na **praznik prvega mučenca Cerkve diakona sv. Štefana.** To je v Sloveniji tudi državni praznik, **dan samostojnosti in enotnosti,** spomin na slovenski plebiscit, ko je leta 1991 več kot 95% volivcev glasovalo, da postane Slovenija samostojna in neodvisna država. Sam plebiscit je potekal 23. decembra, dan po božiču pa se je slovenski parlament zbral, potrdil in slovesno razglasil te rezultate. Pri maši smo se tudi mi spomnili naše prve domovine Slovenije, da bi njeni prebivalci živeli v miru, blagostanju in enotnosti.

Tudi naslednja nedelja, 31. decembra, je bila za nas posebej praznična. To je bil **praznik Svete Družine, ko smo slavili zavetnico naše cerkve in našega misijona.** Angela je za to nedeljo še dodatno okrasila sliko Svete Družine, ki jo je za našo cerkev ob blagoslovitvi **naslikal slovenski slikar Stanislav Rapotec** iz Sydneyja. Slika prikazuje Marijo z Jezusom na osličku, ki ga Jožef vodi v Egipt. Tudi Sveta Družina je bila že takrat deležna podobne usode, kot ste je bili deležni številni naši rojaki, ki ste iz takšnega ali drugačnega vzroka, vedno tudi bolj ali manj političnega, morali zapustiti svojo rojstno domovino in se podati v negotovo in daljno

tujino. Zato nas ob tej izkušnji člani Svete Družine gotovo še bolj razumejo in podpirajo.

Prvega januarja, ko svet praznuje novo leto, praznujemo v Cerkvi **praznik Marije, Božje Mame.** Od leta 1968 pa je v Cerkvi to tudi **svetovni dan miru.**

Papež za to priložnost vsako leto napiše posebno poslanico, namenjeno kristjanom in vsem ljudem dobre volje. Letošnja poslanica nosi naslov *Umetna inteligenca in mir* in spregovori o našem odnosu do hitro razvijajoče se tehnike in digitalizacije, ki prevzema mnoga področja našega življenja. Gotovo prinaša ogromno koristi za človeštvo – ob zlorabi pa lahko prinese tudi veliko škode in slabega. Znanstveniki se morajo tega zavedati, saj ima vse njihovo delovanje svojo vrednost in pomen le, če pomaga človeku in človeštvu.

Ta dan smo blagoslovili tudi **trikraljevsko vodo,** ki so jo nekateri odnesli domov ter z njo pokropili svoje domove ob prazniku svetih treh kraljev oz. prazniku Gospodovega razglasenja. Praznik se sicer tradicionalno praznuje 6. januarja, v mnogih državah, tudi v Avstraliji, pa je prestavljen na prvo nedeljo po novem letu. Tudi na to nedeljo smo imeli po maši v dvoranci skupno kosilo – Bog povrni vsem!

Ob koncu januarja se bomo zbrali pri maši 28. januarja, ko se bomo naše nove domovine Avstralije še posebej spomnili ob **dnevu Avstralije**, ki je dva dni prej. Mašo bomo imeli tudi na **svečnico**, 2. februarja, ko se od nas dokončno poslovijo božični čas. **Na prvo februarjsko nedeljo, 4. februarja, pa nas bosta obiskala p. Ciril in naša pastoralna sodelavka Marija.** Oba sta praznovala svoja rojstna dneva v decembru, p. Ciril je dopolnil 70 let. To bo še poseben vzrok, da **bomo po maši praznovali pri skupnem kosilu** v naši dvoranci. Lepo vabljeni!

V tem času smo za cerkvijo nad vrata **namestili nov nadstrešek**, ki bo sobi in stranišča varoval pred dežjem (pod vrati je prišel tudi v prostore) in soncem. **Najzahtevnejše delo je opravil Simon Horvat**, ki je zvaril vse nosilce, **pomagali pa so mi tudi John Macsai, Frank Jenko in Nicholas Pistor. Bog lonaj!**

MAŠE V NAŠI CERKVI:

Maše v naši cerkvi bodo torej: 28. januarja (4. nedelja med letom); 2. februarja (Gospodovo darovanje – svečnica); 4. februarja (5. nedelja med letom – obisk p. Cirila in Marije); 25. februarja (2. postna nedelja); 3. marca (3. postna nedelja); 24. marca (cvetna nedelja). Sledi veliki teden z velikonočnim tridnevjem in praznovanjem velike noči v soboto in nedeljo, 30. in 31. marca. Maše so ved-

no ob 10. uri dopoldne, razen na veliki četrtek in na veliko soboto.

Podrobnejši spored za veliki teden, veliko noč in velikonočni čas bo objavljen sproti v naših *Oznanilih* in v prihodnji številki *Misli*.

NAŠA POKOJNA

MARIJA RITOC, roj. PEVEC se je rodila 14. januarja 1934 v Botričnici blizu Šentjurja pri Celju v družini Alojza in Marije Pevec. Bila je najstarejši otrok v

družini osmih otrok, od katerih sta živa še brat Tine v Sloveniji in sestra Anica v Adelaidi. Kot prvorojenka je morala pomagati na kmetiji in opravljati gospodinjska hišna dela. Ker v tem ni videla kakšne obetavne prihodnosti, je odšla čez mejo, kjer so jo najprej poslali v begunsko taborišče, od tam pa na delo na kmetijo. V taborišču je spoznala svojega bodočega moža Janeza Ritoca iz Dobrovnika v Prekmurju. Poročila sta se in kmalu odrinila proti Avstraliji. V Melbourne sta prišla na božič 1957, nato pa z vlakom naprej v

Bonegillo. Tam nista bila dolgo, saj sta odšla na delo v osrednjo Viktorijo, nato pa v Coomo, kjer je Janez dobil delo pri projektu hidroelektrarn, Marija pa v kavarni. Leta 1963 so se preselili v Newton pri Sydneyju, tri leta pozneje pa so odšli v Adelaido, kjer so kupili svoj prvi dom v okrožju Para Vista. Po nekaj letih so kupili zemljo in si zgradili družinsko hišo v Modburyju, kjer živijo že enainpetdeset let.

Najstarejša hči Irena se je rodila v Coomi, v Adelaidi pa še hčerka Sonja in sin Janez. Delo v kavarni v Coomi je začrtalo Marijino delo v prihodnjih desetletjih, saj je delala kot »chef« v različnih kuhinjah, kuhala je v Slovenskem klubu ter za poroke in druge slovesnosti. Zdravje ji je z leti začelo pešati, slabelo je srce in postala je počasnejša. Odkar sem v Adelaidi, je bil to edini vzrok, da sta z možem Janezom izostala od nedeljske maše. Iz bolniške sobe so jo poslali v paliativno oskrbo, kjer je svoje dni še nekaj tednov preživljala v družbi

družine. Zakramente za umirajoče je prejela že v bolnišnici, ko so bili zbrani vsi njeni in je tudi sama lahko lepo sodelovala. Pozneje sem jo obiskal še v paliativnem oddelku bolnišnice, kjer ni bila nikoli sama. »Vedno je kdo pri meni, ker se bojijo, da bi umrla sama,« je, malo za šalo malo zares, rekla in se nasmejala. Trinajstega novembra 2023 je, obdana z družino, mirno zaspala v bolnišnici Modbury.

Od pokojne smo se poslovili 21. novembra 2023 s pogrebnim obredom v poslovljni dvorani na pokopališču Enfield, potem smo jo pospremili k počitku na tamkajšnje pokopališče. V nedeljo po pogrebu smo v naši cerkvi zanj darovali tudi sveto mašo.

Sožalje možu Janezu, hčerkama Ireni in Sonji ter sinu Johnu z družinami. Sožalje tudi sestri Anici Szivatz, ki z družino živi v Adelaidi, bratu Tinetu z družino v Sloveniji, ter družinam drugih pokojnih bratov in sester v Sloveniji.

Naj mama Marija počiva v miru!

»**Kransky Friday**« je bil uveden v Slovenskem klubu v času predsednikovanja Dinke Jerebica. Mladi, ki so kot otroci skupaj peli, plesali, se učili slovensko ... so se potem razkropili. Zdaj, ko so njihovi otroci odrasli, se spet zbirajo vsak prvi petek v mesecu. Tudi »starejši« se jim radi pridružijo.

Letos se bom rodil v Gazi:
tam, kjer umira človečnost,
tam, na drobcih granat in krvavih zidakov,
ob joku mater z mrtvimi otroki v naročju,
ob sovražni kletvi nemočnih očetov,
ob zločinih teroristov in maščevanju herodovcev ...
tja, v nemi krik po miru,
hočem prinesti svoje odrešenje!

Letos se bom rodil v Ukrajini;
tam, na bojni črti neusmiljene norije,
v blatnih in zasneženih bojnih jarkih,
v izpraznjenih domovih pobitih in pregnanih ...
tja, v nemi krik po normalnem življenju,
hočem prinesti svoje odrešenje!

Letos se hočem roditi v ranjenih strugah
vaših potokov in rek;
tam, na naplavljenem strupenem mulju,
v kletah spodjedenih in porušenih hiš,
na raztrganinah plazov in pod ostanki mostov ...
tja, v nemi krik po vrnitvi upanja,
hočem prinesti svoje odrešenje!

Letos se hočem roditi v tvojem srcu.
Tam, kjer bi ti rad bil srečen in doma;
na slami tvojih misli in želja,
na mahu tvojih načrtov in pričakovanj,
v jaslih zbiranja tvojih ran in zavarovanj ...
tja, v nemi krik po polnem življenju,
hočem prinesti svoje odrešenje!

Z vsemi hočem biti in vsem prinesti blagoslov,
in naj se ta blagoslov pretaka v tebi,
naj se pretoči k tvojim domačim in sosedom,
prepoji naj ves svet in mu prinese mir,
da bo zares srečno novo leto 2024!

p. Pavle Jakop

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Mesec januar 2024. Tudi v minulem letu so se s sestro smrtjo, kot bi se izrazil sv. Frančišek Asiški, srečali številni rojaki, tudi iz našega misijona. Poslovili

smo se od triintridesetih (33). Od tega je bilo 19 moških in 14 žensk. Dejstvo je, da se naša slovenska skupnost v Melbournu redči. Vsekakor pa menim, da ni čas za obup ali da bi se prepustili negativnemu razmišljanju. Naša resničnost postaja, da nas bo vedno manj, in dobro je, da se o tem dejstvu ne slepimo ali ga prikrivamo. Kakorkoli

že bo, potrudimo se narediti, kar smo glede na leta in naše moči še sposobni. Več je nemogoče. Tudi starost je lahko lepa in privlačna, če jo skušamo sprejeti kot del naše življenjske poti. Lahko iz dneva v dan samo »jamramo«, kako je hudo in kako nas je vedno manj in se smilimo sami sebi, lahko pa iz teh poznih let, ali kot se rad pošalim, na četrti življenjski univerzi, naredimo nekaj novega, bogatega in osrečujočega zase in za druge. Vesel sem vsakega, ki še lahko pride do (za večino od vas) oddaljenega Kewja k maši; res je vsak dobrodošel v naši cerkvi svetih bratov Cirila in Metoda.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Novo cerkveno leto smo začeli s prvo adventno nedeljo, 3. decembra 2023. Takrat smo v

cerkvi blagoslovili adventni venec, ki nas je vse do svetega večera, ki je bil letos že kar na četrto adventno nedeljo

(to je bil najkrajši možni adventni čas), opozarjal, da je z vsako nedeljo med nami več luči, ki nas je na koncu pripeljala do novorojene Luči, deteta Jezusa. To nedeljo nas je po maši v dvorani obiskal sv. Miklavž. V imenu vseh, hvala učencem Slomškove šole, ki so mu pod budnim očesom učiteljice Julie Kure Bogovič in ravnateljice Veronice Smr-

del Roberts pripravili prisrčen sprejem. Adventno romanje v Ta Pinu smo imeli v soboto, 9. decembra 2023. Ob 10. uri smo se zbrali pred našo kapelico Svete Družine, kjer smo v molitvenem duhu zapeli litanije Matere Božje in nato ob 11. uri darovali mašo v kapeli adoracije, kjer smo se še posebej spomnili vseh, ki so po bolnišnicah, po domovih za ostarele, osamljenih in kakorkoli drugače preizkušanih. Vsi ste bili z nami povezani v oddaljeni bližini. V veliki hvaležnosti smo si v spomin prik-

licali vse, ki so pred 15 leti darovali svoje talente, da se je na tem romarskem kraju postavila slovenska kapelica. Po maši smo se, ob rahlem vetriču, okrepčali z dobrotami iz popotne torbe.

Toplina in sij luči sta nas pripeljala do svetega večera, 24. decembra, ko smo ob 21. uri (9 pm) obhajali polnočnico. Zaradi neugodnih vremenskih razmer smo se uro pred začetkom morali preseliti v cerkev. Kljub dežju se nas je zbralo kar lepo število. Vsem navzočim ta večer sem hvaležen za sodelovanje. Za praznike je bilo res veliko priložnosti za srečevanja, saj se je sveti večer prelil v božič, ko je bila maša ob 10. uri. Na svetega Štefana dan, v torek, 26. decembra, smo se pri maši ob 10. uri spomnili države Slovenije, ki je ta dan obhajala državni praznik samostojnosti in enotnosti. Na Wikipediji si

lahko preberemo: »Dan samostojnosti in enotnosti je državni praznik v Republiki Sloveniji, ki ga praznujemo 26. decembra in je dela prost dan. Ta dan obeležuje razglasitev izidov plebiscita o samostojnosti 26. decembra 1990 (plebiscit je potekal 23. decembra 1990), na katerem je od 93,2 odstotkov udeležencev na uprašanje »Ali naj Slovenija postane samostojna in neodvisna država?« okoli 95 odstotkov odgovorilo pritrdilno (tj. 88,5 odstotka vseh volivcev), s čimer se je začela osamosvojitev Slovenije.

Do septembra 2005 se je praznik imenoval le dan samostojnosti, a so ga s spremembo zakona o praznikih in dela prostih dnevih, na pobudo takratne opozicijske stranke Socialni demokrati, dopolnili z 'in enotnosti', saj naj bi ta dan namreč Slovenci pokazali največjo mero enotnosti v svoji zgodovini.« Na zadnji dan leta, v nedeljo, 31. decembra, je bila nedelja svete Družine. Pri maši ob 10. uri smo se Bogu zahvaljevali za vse prejete milosti v iztekajočem se letu in tudi blagoslavljali otroke.

Na novega leta dan, 1. januarja 2024, ko smo obhajali praznik Marije svete Božje Matere, pa smo pri maši prosili blagoslova in varstva za naprej. Spremljala nas je misel bl. škofa Antona Martina Slomška: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.«

ZAHVALA

Kot že mnogo let, gre tudi letos iskrena zahvala **Simonu Grilju**, ki je umetelno

in z veliko mero požrtvovalnosti poskrbel za okrasitev in postavitev jaslic v lurski votlini pred Baragovo hišo, za sodelovanje pri mašah ...

Naša tiskana OZNANILA so vstopila v 47. leto izhajanja, revija MISLI pa začnjenja 73. leto. Misli bodo izšle v šestih številkah kot dvomesečna revija. Naročnina za leto 2024 ostaja 60 \$, letalsko po svetu 120 \$. Posebno bi se rad zahvalil vsem, ki redno poravnate naročnino za tekoče leto in darujete v Bernardov sklad.

POSTNI ČAS se bo začel na pepelnično sredo, 14. februarja 2024. Maša s spokornim obredom pepelnja bo ob 10. uri. Ta dan je strogi post.

POSTNA MOLITEV

Dobri Bog!

Ti spoštuješ svobodo vsakega in nam daješ možnost, da izbiramo med različnimi dobrinami. Vabiš nas, da se ne zaustavimo le pri materialnih stvareh, ampak da odrinemo na globoko. V tem postnem času nam pomagaj, da bomo postali odločnejši, bolj ljubeči in tesneje povezani s tabo. Odpoved alkoholu in drugim razvadam, dobra misel in dar za bližnjega ter redna molitev pa naj bo prošnja za Tvoj blagoslov, ki prinaša dobroto, plemenitost in veselje v naše življenje. Amen.

POSTNO ROMANJE V TA PINU bo v soboto, 17. februarja 2024. Zbrali se bomo pred našo kapelico svete Družine, kjer bo ob 11. uri zahvalna maša, ki jo bo ob somaševanju daroval p. Ciril A. Božič. Po maši se bomo okrepčali iz svoje popotne torbe. Dobrodošli.

NA PRVO POSTNO NEDELJO, 18. februarja 2024, bosta med nami p.

Ciril A. Božič in pastoralna sodelavka Marija Anžič. Pater Ciril se bo pri maši, ki bo ob 10. uri, zahvalil svetima bratoma Cirilu in Metodu za 70 let življenja (rodil se je 5. decembra 1953). Ob koncu bomo skupaj zapeli zahvalno pesem Bogu za vse prejete milosti. Po maši se bo druženje s p. Cirilom in Marijo nadaljevalo v dvorani. Pridne gospodinje prosim za krožnik dobrot iz domače kuhinje, da se bomo lahko skupaj okrepčali. Že zdaj iskrena hvala.

Patru Cirilu A. Božiču in pastoralni sodelavki Mariji Anžič pa že zdaj izrekam dobrodošlico in želim prijetno počutje med nami.

KRIŽEV POT bomo premišljevali ob petkih in nedeljah pred mašo.

SLOVENSKO DRUŠTVO JADRAN – maša v prostorih društva bo v nedeljo, 17. marca ob 12.30.

Cvetna nedelja bo 24. marca, velika noč pa 31. marca 2024.

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.

ODŠLI SO

ALOJZ AMBROŽIČ je umrl v nedeljo, 29. oktobra 2023, v BlueCross Livingstone Gardens Aged Caru v Vermont Southu. Rodil se je 6. februarja 1931 v Smrjah pri Ilirski Bistrici. Od njega smo se poslovili v torek, 14. novembra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11.30 je bila maša zadušnica, po njej smo ga pokopali na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. V družini so bili trije otroci. Izučil se je za kovača. Leta 1959 je prispel v Melbourne in nekaj časa preživel v migrantskem taborišču Bonegilla. V skladu s takratno shemo priseljevanja so ga poslali v Queensland, da bi delal na poljih sladkornega trsa. Rad je povedal, da je bilo zelo težko in naporno delati dolge ure; na poljih so naleteli celo na kače. Leta 1961 se je poročil s Stanislavo. Istega leta se jima je rodila hčerka Irene in leta 1967 hčerka Sandra.

Vnuk Joel je o njem zapisal:

»My name is Joel, and I am one of Alojz's three grandsons. Rather than focusing on the latter years of his life, which many of you may know were difficult ones, I would instead like to talk about some of my favourite memories with Louis.

Eating one of his favourite meals with him – grandma's chicken noodle soup, was always a treat to look forward to every time Ruben and I visited the old house in Mt. Waverley. It did however seem that his food pallet changed significantly over the years, as I recall on one occasion at the aged care home watching him tip a glass of lemonade into his bowl of soup, certainly not

something I would ever have considered as tasting nice.

We also used to love playing pool with him on a miniature pool table that our grandparents had bought for us. Other regular activities included walking the dogs, visiting the Glen Shopping Centre and picking carrots and other veggies from the back garden. The one thing he may be most well-known for however is his famous homemade Schnapps which he used to brew down in the garage. As some of you may know, you had to really be on his good side to be allowed to go visit the schnapps room, so if that was you, that is certainly something to be very proud of.

As we reflect together today on the life of Alojz, I would like to thank you for your contribution to his life. No matter whether you met him once or were a lifelong friend, I am sure he cherishes every moment.«

Sočutje hčerkama Irene in Sandri, vnukom Joelu, Rubenu in Liamu, ter bratu Francu v Sloveniji.

IVAN MIHELJ je umrl v petek, 24. novembra 2023, v St Vincent's Hospitalu v Melbourneu. Rodil se je 9. aprila 1939 v Braniku. Od njega so se poslovili v sredo, 13. decembra 2023, v St Kevin's Churchu v Templestowu. Potem so ga odpeljali na upepelitev. Sočutje hčerki Tanyji.

PEPI (Jože) TAVČAR je umrl v nedeljo, 3. decembra 2023, v Keilor East Manor Care Communityju v Keilor Eastu. Rodil se je 20. oktobra 1929 v Dutovljah. Od njega smo se poslovili v ponedeljek, 11. decembra 2023, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10. uri je bila

maša zadušnica, po njej smo ga ob 12. uri pokopali na pokopališču Keilor. V Dutovljah je petnajstleten začel vajeništvo in se izučil za avtomehanika. Z letalom je leta 1954 je prispel v Sydney in potem z vlakom do Bonegille. Svojo prvo zaposlitev je dobil v rudniku v južni Avstraliji, kjer je delal eno leto. Potem je odšel v Melbourne, kjer je kupil tovornjak ter vodil meddržavni tovarni promet za podjetje Brambles (iz Melbournea v Sydney ter iz Melbournea v Adelaido). Na slovenskem plesu je spoznal Milko in se 25. junija 1960 poročil z njo. Prvi dom sta si ustvarila v Glenroyju. Skupaj sta pomagala pri nastanitvah številnim drugim Slovincem, ko so prispeli v Avstralijo. Leta 1976 se je družina s sinom Markom, rojenim 2. 11. 1968, preselila v Keilor Park. Mnoge je naučil voziti avto. V zgodnjih 60. letih je začel delati pri letalski družbi Ansett, kjer je ostal vse do upokojitve leta 1991.

Sočutje sinu Marku, vnukinjam Kathryn, Ashley in Chloe, ter vnukoma Dylanu in Luku.

ANNA ŠPACAPAN, rojena PAHOR, je umrla v torek, 5. decembra 2023, na svojem domu v Toolern Valu. Rodila se je 10. marca 1933 v vasi Korita na Krasu. Od nje smo se poslovili v četrtek, 14. decembra 2023, v cerkvi St Bernard's Catholich Church v Baccchus Marshu. Ob 11. uri je bila maša zadušnica, po njej smo jo pokopali na pokopališču Keilor. Sočutje njeni družini.

STANISLAVA (Slavka) MATJAŠIČ, roj. OŠTIR, je umrla v četrtek, 21. decembra 2023, v domu Mecwacare

Elstoft House v Hamlyn Heightsu, Geelong. Rodila se je 2. decembra 1923 v Bušeči vasi pri Cerkljah ob Krki. Od nje smo se poslovili v sredo, 3. januarja 2024, v cerkvi Sv. Družine v North Geelongu. Ob 10.30 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej smo jo pokopali na pokopališču Western Cemetery v Geelong Westu.

V družini je bila tretja od petih otrok. Pri dvajsetih letih je odšla delat v celjsko žago, kjer je spoznala Franca. Poročila sta se v Bušeči vasi 26. decembra 1947. Oba sta zapustila Slovenijo in skupaj s hčerko Reziko 23. septembra 1957 začela novo življenje v Avstraliji. V Bonegilli sta preživela tri mesece. P. Bazilij je kmalu uredil, da je družina prišla v Geelong. Najela sta hišo na Moorabool Streetu in šest mesecev kasneje kupila bungalov v Hamlyn Heightsu. S pridnim delom sta privarčevala toliko, da sta lahko zgradila svoj prvi dom in tam živela 39 let. Slavka je zelo rada pekla potico, kar so pogosto okusili njena družina, prijatelji in slovenski klub. V družini in med prijatelji je slovela tudi po buhtelnih in krofih. Slavka in Franc sta rada skupaj hodila v Lightning Ridge, kjer sta preživela več kot dvajset zim. Skupaj z možem in prijatelji je rada hodila na ribolov. Njena strast sta bila poslušanje vesele slovenske glasbe in gledanje slovenskih videospotov. Sredi leta 2022 je padla in si zlomila roko. Preselila se je v dom za varstvo starejših Mecwacare v Hamlyn Heightsu. Spoznala je veliko novih prijateljev. Dočakala je visoko starost – 100 let. Živela je izpolnjeno življenje in bila srečno poročena 63 let. V svojem življenju se je dotaknila mnogih življenj. Bila je botra 19 otrokom v

Avstraliji in Sloveniji. Uživala je v družbi otrok in z njimi rada delila zgodbe iz svojih mladih let.

Sočutje hčerki Reziki, vnukinji Melindi, vnuku Davidu, pravnukinji Madeline in pravnuku Alexandru.

KARL FEKONJA se je rodil 29. oktobra 1939 v Ločkem vrhu v Slovenskih goricah, kmalu po njegovem rojstvu pa se je družina preselila v Osek v župniji Sveta Trojica v Slovenskih goricah. V družini je bilo enajst otrok, od katerih je eden umrl že v otroštvu. Tudi njegov brat Ernest je že pokojni, živi pa še vseh osem sester. Takoj po osnovni šoli se je izučil za kovača, a je videl, da v tedanji Sloveniji oz. Jugoslaviji ni prave prihodnosti, čeprav je imel poklic ter je bil deloven in marljiv. S prijateljem sta leta 1956 odšla čez mejo v Avstrijo, od koder je februarja 1959 prišel v Avstralijo. Tu se je poročil z Magdaleno Meseh, ki je bila nemškega rodu iz Vojvodine. Rodili sta se jima hčerki, Elvira (Elly) in Vanessa. Živel so v Hawthornu, triinpetdeset let v Mount Waverleyju in zadnjih pet let v Burwoodu. Do upokojitve je v Avstraliji delal kot varilec, zadnje desetletje pa je imel s prijateljem tudi svoje podjetje.

Ker smo bili doma iz iste župnije, sem ga večkrat obiskal na domu, kjer je skrbel za svojo ženo, ki je bila zadnja leta bolna. Pred leti je zbolel za rakom na požiralniku, bil nekajkrat na zdravljenju, a ga je rak premagal. V bolnišnici Cabrini v Malvernu mu je podelil zakramente tamkajšnji kaplan, pozneje sem ga še obhajal in ga nekaj dni pred smrtjo ponovno mazilil. Na smrt je bil dobro pripravljen in je že več tednov prej povedal, da verjetno

ne bo več šel domov, ampak bo samo še premeščen na oddelek paliativne oskrbe. Tam je 22. decembra, obdan s svojo družino, odšel v večnost. Poleg hčera mu je zadnje tedne stala ob strani tudi njegova sestrična Anica, ki edina od njegove družine živi v Avstraliji, v Queenslandu.

Od njega smo se poslovili v poslovnici dvorani pogrebnega zavoda v Kew Eastu, potem so njegovo telo odpeljali na upepelitev. Na lastno željo bo pozneje pokopan v Sloveniji. Sorodniki in prijatelji smo se zbrali k pogrebniemu slovesu tukaj, njegovih osem sester in njihove družine pa so pogrebno slovo spremljali po spletu. Za njegov pogreb so napisali tudi pogrebni govor, ki je bil v slovenščini prebran na pogrebu.

Sožalje ženi Magdaleni, hčerkama Elly in Vanessi, njegovima vnukinjama Rebecci in Evi, vnukoma Marcu in Jettu, pravnukinji Addison in pravnuku Jaxtonu. Sožalje sestrični Anici, v Sloveniji pa njegovim osmim sestram Ivanki, Fridi, Mariji, Jožici, Katici, Cvetki, Lojzki in Emici, njihovim družinam ter družini pokojnega brata Ernesta. Dragi Trojičan Karl, počivajte v miru!

p. David

Danijela Štrubelj je uredništvu sporočila o smrti svojega moža:

FRANC ŠTRUBELJ je umrl 9. marca 2023 v Milduri. Rodil se je 19. novembra 1933 v Ljubljani.

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 1000 \$: N/N. **200 \$:** Marta Samsa. **140 \$:** Mario Ukmar, Frank Richter. **100 \$:** Mihelca Šušteršič. **80 \$:** Marta Spes-Skrbiš, Rosa Franko. **60 \$:** Marija Rede, Ljubica Sušanj, Feliks Lužnik. **50 \$:** Jožefa Jakša. **45 \$:** L. in D. Barba, Jožef Iskra. **40 \$:** Lojzka Vučko, F. in M. Tomazin, M. Mavlak, Ivana Logar, Teresa Sycamore, Zlata Seljak, Draga Vadjal, Terezija Fekonja, Mirko Cuderman, Ivan Pišotek, A. in A. Novak, Lojze in Anica Markič, Janez Albrecht, Irena Magdič, Janez in Marija Rotar, Tatjana Tee, Emil Zajc, Matilda Kovačič, Marija Gregorič, Marica Surina, Srečko in Majda Brožič, Ana Horvat, Vlado in Milka Kutin, A. in M. Hren, Ivanka Tomšič, Danica Marinc, Marija Godec, Ivanka Bajt, Franc Vertel, Marija in Stanko Kolar, Franjo in Vida Kravos, Vinko Erjavec, Alojz Kastelic, V. Lunder. **30 \$:** Majda Grilj, Matija in Nada Štukelj, Frederik Nemec, Leopold Iglič, Jelena Prekodravac. **20 \$:** Matilda Klemen, Anton Brumen, Vinca Markovski, S. in M. Blatnik, Fani Maver, Lojzka Kuhar in Jože Matkovič, Jurij Bogdan, John Ploy, Gizela Špiclin, Kristina Car, Justina Miklavec, Maria Penca, E. in M. Kalčič, Ivan Košak, Alojz Papež. **15 \$:** J. in M. Dular, Jelka Hojak, Štefan Kovač, Angelca Dodič. **10 \$:** Jože Krajnc, Anna Lapuh, Vincenc Vrbnjak, Ivan in Sonja Majcen, Mimika Horvat, Norma Ivančič, Malči Rostan, Helena Leber, Elio Ilijaš, A. in M. Tuksar, Ivan Rudolf, Mirko in Marija Godec, Albina Kalc, Anton Urbas, Toni Zrimšek, Julijana Kure.

ZA MISIJONE: 1000 \$: N/N ACT. **100 \$:** Anna Lapuh.

ZA LAČNE: 60 \$: Nada Vonič. **40 \$:** Branka Iskra, Neva Roeder.

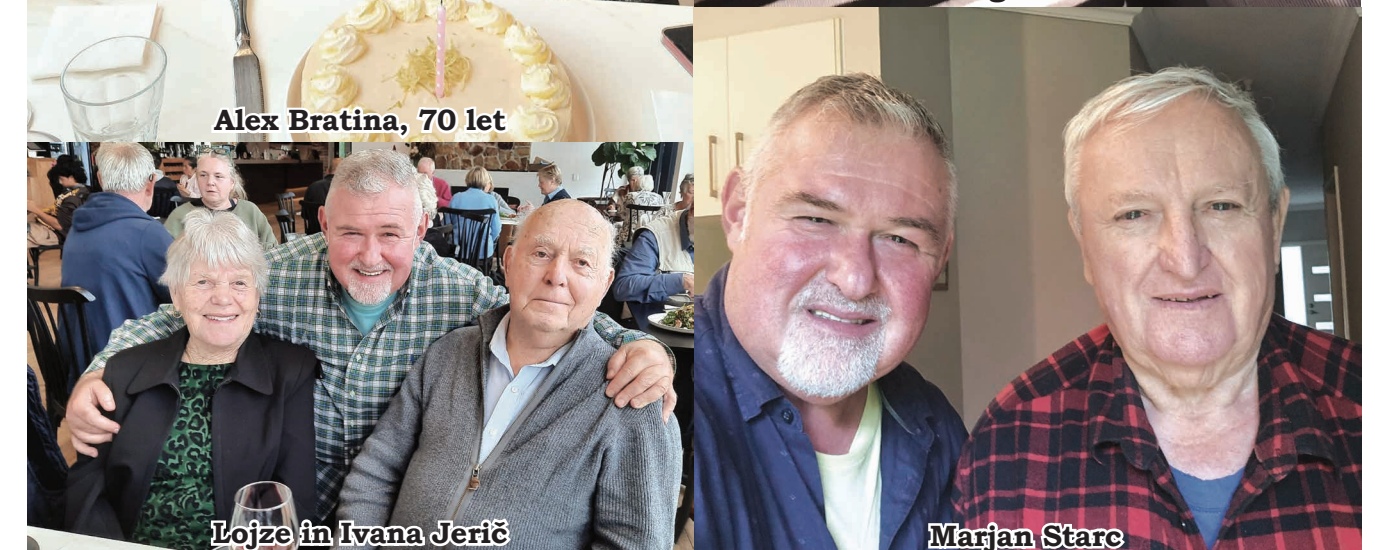

Anna Lapuh

Lojze Jerič, 90 let

Olga Brne

Alex Bratina, 70 let

Lojze in Ivana Jerič

Marjan Starc

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Ah, te lučke (23)

Ljudi vleče k svetlobi. K lučem. Če dobro premislim, so mi od božično-novoletnih praznikov pri srcu le številne in raznolike svetlobne okrasitve, ki jih je v tem času vse polno tako v mestih kot po vaseh. Sploh v Novem mestu, kjer imava stanovanje v starem mestnem jedru, se mi ob vsakem večernem izhodu zdi, kot da sem se preselila v pravljico.

Prve izkušnje z navdušujočimi svetlobnimi krancljanji domov, ne le uradnih središč, sem sredi devetdesetih let prejšnjega stoletja nabirala v Avstraliji. Nekaj

Moje avstralsko božično drevesce

izjemnega je bilo zame, ko me je v božičnem času prijateljica Zorka peljala na Boulevard v melbournskem okrožju Ivanhoe, kjer so bile na precej dolgi ulici okrašene in osvetljene praktično vse hiše. Počutila sem se kot v filmu; kot da vse tisto žarenje in vsi tisti ljudje, ki so se sprehajali skupaj z nama in ga radostnih obrazov občudovali, sploh niso resnični, kot da se bom zdaj zdaj zbudila iz sanj. Kmalu sem ugotovila, da so Avstralci pač nori na okraševanje zunanosti svojih domov, kar je bilo še bolj kot v mestih opaziti na deželi. Nekega decembra naju je obiskala vsa družina – atek, mamica, sestra in nečak – in z avtom smo odpotovali v avstralsko notranjost, tako imenovani *outback*. Eno noč smo prespali v kampu v Port Augusti. Receptor nam je poleg ključev našega bungalova izročil tudi zemljevid okrašenih hiš, ki so bile oštevilčene. »Splača

se vam jih iti pogledat,« nam je navdušeno svetoval, »potem pa obkrožite tisto, ki vam je bila najbolj všeč in glasovnico vrzite v tale nabiralnik. Na koncu praznikov bomo razglasili zmagovalko.« Navdušeno smo se zapeljali po kraju, po zemljevidu iskali okrašene in razsvetljene hiše in kot otroci izbirali vsak svojega favorita. Prepričana sem, da tega doživetja nihče od nas ne bo nikoli pozabil. Čeprav so nam tisto noč iz avta ukradli potovalko polno oblek, je v spominu ostal le *Christmas Lights Contest* ...

V zadnjih letih se je tudi v Sloveniji v času božično-novoletnih praznovanj razmahnilo osvetljevanje na tisoč in en način, kljub vedno dražji elektriki. Ker

Božična pravljica na Pahi

živim na Dolenjskem, naj omenim najbolj priljubljene »lučkarske destinacije«, ki privlačita staro in mlado. Eno je Zavinek pri Škocjanu, kjer domačini v lučke oblečejo praktično celo vas in po njej razpostavijo različne, prav tako osvetljene, pravljичne junake, od Smrkcev do Martina Krpana; drugo pa je vas Paha nad Otočcem, ki sva jo z Branetom odkrila letos. Tam je na ogled prava božična pravljica, ki jo na svojem posestvu že več let uprizarja eden od vaščanov. Lučk je vedno več; letos jih je napeljal že 1,3 milijona. Koliko znaša račun za elektriko ne želi povedati, je pa menda krepko čez 1.000 evrov. V starem skednju, katerega notranjost je urejena kot Božičkovo domovanje, obiskovalce postreže s čajem ali kuhanim vinom. Cenika nima, vsak prispeva, koliko želi. Po njegovem zgledu so začeli svoje domačije razsvetljevati tudi drugi prebivalci vasi in ni čudno, da je vsako leto več ljudi, ki se v Paho pripeljejo od blizu in daleč. Pa še kuhano vino iz skednja je, vsaj po mojem osebнем ocenjevanju okusa letošnjih »kuhančkov« z različnih prazničnih stojnic, zmagalo. Mogoče tudi zato, ker ga je bilo tako lepo piti sedeč na bali sena.

Nič čudnega torej, da je toliko praznovanj pri različnih verah in narodih povezanih prav z lučjo. Azijski praznik diwali, eden najpomembnejših praznikov hinduizma, dobesedno pomeni praznik luči in simbolizira zmago dobrega nad zlim oziroma svetlobe

I love Novo mesto

nad temo. Za judovsko hanuko, ki prav tako pomeni praznik luči, vsak praznični večer prižgejo dodatno svečo na posebnem deveteroramnem svečniku in ob prižiganju zrecitirajo blagoslov. Skandinavci praznujejo sveto Lucijo, prinašalko luči, drugače tudi zaščitnico slepih in slabovidnih. Kristjani obhajamo Jezusovo rojstvo – rojstvo luči sredi najbolj črne teme, saj je okrog božiča najdaljša noč v letu. Februarja imamo v katoliški cerkvi tudi obred blagoslavljanja sveč (znan kot svečnica oziroma praznik luči), ki nas spomni, da je Jezus prišel kot luč v temo sveta. Na Gregorjevo, natančneje 12. marca, Slovenci po starem izročilu slavimo ljubezen, prihod pomladi ter z njo povezano svetlobo. V mnogih krajih so zato na predvečer praznika oživili običaj *spuščanja gregorčkov*. Otroci v potok ali reko položijo ljubko okrašene hiške s prižganimi svečami, ki simbolično napovedujejo obdobje dolgih, svetlih in sončnih dni, ko luči ne potrebujemo več. In še bi lahko naštevale.

Ko smo že pri različnih praznovanjih in običajih, mi pride na misel zelo zanimiv zadnji dan leta 2007, ki sva ga z Branetom doživela v ekvadorskem mestu Cuenca. V Ekvadorju je navada, da na silvestrovo vsaka družina zažge lutko, ki ponazarja staro leto. Uničiti staro in dati prostor novemu. Zato zadnji teden starega leta vsepovsod prodajajo lutke, veliko ljudi pa naredi svojo in kupi zanjo samo masko. Sprehajava se po mestu in si tudi midva kupiva svojo lutko za sežig. In še masko zanjo, sitno in mulasto, da ji daja ime Mulež Sitnoba Jeznoriti (ker sva Ekvador premagovala s kolesi, sva se veliko jezila, sitnarila in se mulila). Velik je kot kakšen petletnik in nosim ga naokrog kot otroka; bojim se, da mi bo

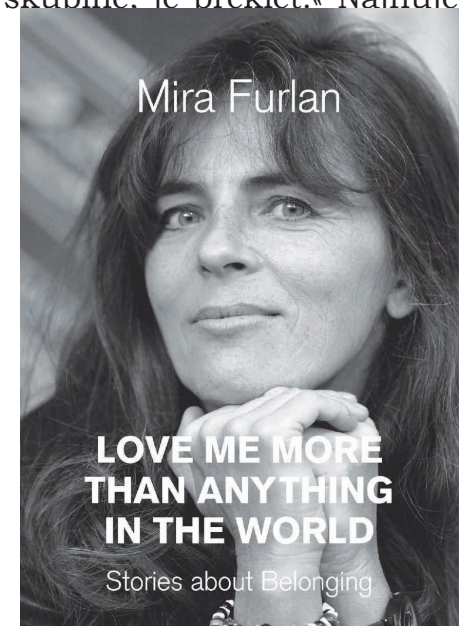

Ekvador 2007: sežiganje lutk opolnoči.

tako prirasel k srcu, da ga ob polnoči ne bom mogla sežgati. Središče mesta je polno ljudi, ki so se pripeljali z vseh koncev, da si ogledajo prizore z ogromnimi lutkami, večinoma politično aktualne, ki so jih pripravile različne skupine in jih bodo opolnoči zažgali kar tam. Strinjava se, da bi si tudi pri nas v Sloveniji z veseljem kdaj dali duška z neškodljivim »skurjenjem« neprijubljenih politikov. Drugače se ne dogaja nič pretresljivega, nikjer ni

jeza, mula, sitnoba, užaljenost, kreg) – krasno zagori in en dva tri ga pogoltnejo plameni. Najino staro leto postane prah in pepel. V istem hipu zagori vse mesto. Ulice so videti kot po raztreščenju atomske bombe, kot v tistih futurističnih filmih, kjer je vse mrtvo in se po kadečih se velemestnih ulicah iz kanalizacijskih jaškov plazijo klošarji in kurijo v smetnjakih. Povsod gorijo ognji in celo mesto oddaja čuden sij. Počiva šampanjec in se po gorečih ulicah, mimo ljudi, ki se veselo objemajo, odpraviva v hostel in spat. V rdečih hlačkah oba, saj je tudi to ena izmed ekvadorskih novoletnih vraž: če boš zadnji dan starega leta nosil rdeče spodnje perilo, ti ljubezni v novem ne bo zmanjkalo.«

In ker sem po srcu knjigoljub, bom z vami za konec delila še knjigo hrvaške igralka Mire Furlan *Imej me rajši od vsega na svetu*, ki sem jo v novem letu prvo prebrala in me je zares pretresla. Igralka je leta 2021 umrla na svojem domu v Los Angelesu za posledicami virusa zahodnega Nila, ki ga je dobila od pika okuženega komarja. Njena usoda izgnanke bi se prav gotovo dotaknila tudi vas, izseljencev, avstralskih Slovencev. Furlanova je bila velika hrvaška diva, ko je leta 1991 izbruhnila vojna v Jugoslaviji. Kot igralka, Hrvatica, ki je igrala tako v Zagrebu kot Beogradu in se celo zaljubila v srbskega režiserja ter se z njim poročila, ni nikamor spadala in nikomur pripadala, nepripadnost pa je bila, kot piše, zločin. »To je bilo bistvo v nekdanji Jugoslaviji: določiti, kdo komu pripada in kdo ne. Šlo je za veliko razvrščanje: ta skupina gre na to stran, tista na drugo. Kdor ostane zunaj skupine, katerekoli skupine, je preklet.« Naihuie pa je bilo, da se zanjo ni potegnil nihče, celo sodelavci in prijatelji so ji v strahu pred sankcijami obrnili hrbet. Tako sta bila z možem prisiljena zapustiti razpadajočo Jugoslavijo. Preselila sta se v Ameriko, kjer pa se je njuna kalvarija nadaljevala. »Ideje, zaradi katerih sva zapustila domovino in prišla v Ameriko, so po vsem svetu doživele poraz. Svet danes deluje kot velika, orjaška korporacija, ki požre vse, kar se ji znajde na poti, tudi ljudi, potem pa to ravnodušno izpljune, ne meneč se za posledice. Na koncu nama je Amerika pokazala, kdo sva in bova ostala, ne glede na to, kam greva: tujca sva, manjšina (nezastopana!), ne 'pripadava', nisva in nikoli ne bova 'povabljeni k igri'. Nenehno se morava zavedati svojega položaja avtsajderjev. In (vendar) od naju še vedno pričakujejo, da bova hvaležna.« To zanimivo, neizprosno in na trenutke grozljivo knjigo (kako se zgodovina ponavlja!) je Mira Furlan napisala v angleščini kot nekakšno poslanico svojemu v Ameriki rojenemu sinu, da bo razumel, od kod prihaja. Pod naslovom *Love me more than Anything in the World* jo po mojem najdete tudi v Avstraliji. Toplo priporočam!

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

SKUPAJ NA POTI: POSLUŠATI

Ob novem letu si vzemimo za popotnico v življenje papeževe besede mladim, ki so se zbrali na 46. evropskem novoletnem romanju mladih, ki ga organizirajo bratje iz ekumenske redovne skupnosti iz Taizeja v Franciji. Romarje na letošnjem 46. evropskem novoletnem srečanju smo gostili Slovenci in naša prestolnica Ljubljana.

Papež Frančišek nam sporoča:

»Dragi prijatelji, živimo v svetu, polnem hrupa, kjer sta vrednoti tišine in poslušanja zadušeni. V tem kontekstu vas vabim, da ponovno odkrijete globoko razsežnost poslušanja. Poslušanje je dejanje ljubezni. Je v središču zaupanja. Brez poslušanja lahko le malo stvari raste ali se razvija. Poslušanje omogoča, da damo drugi osebi prostor, ki ga potrebuje za svoj obstoj. (...) Drznite si graditi drugačen svet, svet poslušanja, dialoga in odprtosti, ter tako pokažite druge sanje, ki jih ta svet ne ponuja.

Potruditi se moramo, da bomo živeli kot naš Učitelj in Gospod Jezus, ki ni nikogar izključil iz svojega potovanja. Ukoreninjen v občestvu z Bogom je

Kristus delil svoje življenje s tistimi, ki so prišli k njemu. Božjo navzočnost je prepoznal v tistih, ki so bili na robu družbe, celo v tistih, ki niso pripadali njegovemu ljudstvu.

Dragi mladi, sveti oče računa na vas in vam zaupa, Cerkev vam zaupa. S svojimi besedami in dejanji pošljite močno sporočilo našemu svetu, ki zavrača ranljive. Uresničite svoje sanje o ljubezni, pravičnosti in miru, začeni pri sebi. Živite v sedanjosti. Ne žrtvujte svoje dragocene mladosti na oltarju površinskih užitkov. Ne dovolite, da vam ukradejo sanje, in pomagajte 'zgraditi družbo, vredno tega imena' (Vsi bratje, št. 71). (www.vaticannews.va)

STATISTIKA VERSKEGA ŽIVLJENJA 2023

Krsti: 3: 1 deček, 2 deklici. Ena deklica je bila krščena v Wollongongu.

Poroke doma nismo imeli nobene, dva para pa sta se pripravljala v Merrylandsu in poročila drugje. En par sem poročil v kapeli v Mudgee Winery (škofija Bathurst) v marcu, drugi par (oba Slovenca) pa se je poročil na Bledu, v župnijski cerkvi sv. Martina.

Pogrebi: 23: 10 moških, 13 žensk. Povprečna starost pokojnih je 84 let (moški 82, ženske 86 let). Najstarejši je bil moški, ki je dočakal 96 let, najmlajši tudi moški, star 42 let. Previdenih je bilo 19, nagle smrti je umrl eden.

Nedeljniki: v Merrylandsu 82, v Wollongongu 24, v Canberri 14, na Gold Coastu 26. V Merrylandsu je nedeljska sv. maša tudi v soboto zvečer, tako da štejemo tudi te udeležence.

Sv. obhajil: 10.484.

Prvoobhajancev in birmancev ni bilo.

MED NAMI JE BILO ...

Kje smo ostali zadnjič? Na začetku novembra. Prvo novembrsko nedeljo (5. 11.) smo se zbrali k bogoslužju za naše rajne v kapeli Kristusovega vstajenja v mavzoleju na katoliškem pokopališču Rookwood. Ker je zunaj deževalo, smo po končani sveti maši molitve opravili v kapeli.

Miklavževanja letos nismo imeli. Vem pa, da Miklavževa in naša dobrota nista izostali. Le to nas skrbi, ali bo še kakšno novo poglavje, ne le spominjanja »kako so bili lepi tisti dobri stari časi, ko je bilo še toliko mladine, ko smo bili še mladi, ko ...« Do danes se je veliko spremenilo. Toda samo z Vami, za Vas in skupaj bomo lahko še kaj naredili.

Srečanje bolnih in starejših smo pripravili v četrtek, 14. 12. Sv. mašo je vodil in nas v lepi slovenščini nagovoril p. Klaudio Milohanović, frančiškan, ki vodi hrvaško cerkev in misijon sv. Nikola Tavelića v St. John's Parku. P. Klaudio je po mami Slovenec, rojen je pri Svetem Ivanu v Istri, mama pa prihaja iz župnije Sv. Urban pri Ptuj – Desternik. Po sv. maši sva podelila bolniško maziljenje. Zbralo se nas je 34.

Na kosilo smo šli v bližnji bowling klub. Božično devetdnevno smo zapeli samo obe nedelji in vmesni četrtek, druge dni nas ni veliko pri bogoslužju. Bilo bi hvalevredno, da bi imeli kakšen četrtek ali drug določeni dan spovedni dan, kot ga imajo naši sosedi Hrvati. Polnoštevilno pristopijo k zakramentu sprave, patri smo bili na voljo dopoldne ali popoldne (kdor je v šoli ali službi ali prej ne more): ponedeljek Wollongong in Canberra, torek St. John's Park, sredo Blacktown, četrtek Summer Hill. Ker so patri večinoma sami na postojankah, tako kot jaz v Merrylandsu, si pomagamo med seboj. Verjetno bo najboljši kar četrtek, takole spet v postnem času. Tudi sosed p. Klaudio je sam izrazil željo, da bi imeli še več srečanj, da bi se še kdaj pridružil. Bo šlo? Zadnjo adventno nedeljo smo dopoldne

še obhajali nedeljsko sv. mašo v Merrylandsu, zvečer pa že prvi sveti večer z zgodnjo polnočnico v Wollongongu – Figtreeju. Žal se tokrat za božično noč z obiskom ne moremo pohvaliti. Tisto nedeljo je močno deževalo, popoldne in zvečer na poti v Wollongong, med sv. mašo in spet na poti domov. Tudi v Merrylandsu nas je bilo pri polnočni sv. maši malo, samo 46, naš mešani pevski zbor pa je res prisrčno zapel. Pohvala in zahvala! Veliko več nas je prišlo k sv. maši podnevi. Nekateri pevci ste prišli še enkrat zapeti k sv. maši ob 9.30, ko smo peli

ljudske božične pesmi, in tudi tokrat je bilo prisrčno. Po sončnem dopoldnevu je popoldne, na poti v Canberro, spet deževalo, od Goulburna do Collectorja (dobrih 30 km) je padala toča. Zvečer, ko sem odklenil cerkev v Canberri, je strahovito počilo – v cerkev je udarila strela.

Na srečo ni bilo nič hudega in ljudje še niso začeli prihajati. Med sv. mašo se je lepo zvedrilo in tudi občestvo v Canberri je počastilo našega Odrešenika s sveto mašo in božičnimi pesmimi.

Za štefanovanje smo pripravili kratek kulturni program. Lojzka Husarek je recitirala pesem, zapeli smo obe državni himni. Pri sv. maši sem povzel homiliji slovenskih škofov, nadškofa p. Stanislava Zoreta in novomeškega škofa dr. Andreja Sajeta. Po sv. maši smo se zbrali v naši dvorani, kjer so bile mize polne dobrot in smo si jih veselo razdelili. Bog povrni vsem ženam za pripravo, za peko potic in peciva! (No, morda ste kaj spekli tudi možje?) Ob zares lepem vzdušju pa smo med nami pogrešali nekatere rojake, prav tako vidne predstavnike našega slovenskega življenja oziroma organizacij v sydneyjskem vlemestu. **Štefanovanje** prirejamo že 70 let (malokdo ve za to obletnico). Zadnjih 33 let mu daje nenadomestljiv pečat naša odločitev za samostojno Slovenijo. Naša država, naš narod, slovenski jezik in slovenska dediščina, tudi vera, so in bodo ostali močna zaveza.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

V letošnjem božičnem času lahko z običajnimi molitvami in pogoji prejmete popolni odpustek ob obisku jaslic v cerkvah in kapelah, kjer delujemo manjši bratje frančiškani, minoriti in kapucini. Poskrbimo za zakrament sprave, če tega še nismo storili, redno pa pred božičnimi in velikonočnimi prazniki. Cerkevna zapoved velewa: »Spovej se svojih grehov vsaj enkrat v letu in vsaj v velikonočnem času prejmi sveto rešnje telo.« Postni čas se začinja že zgodaj in bomo zgodaj mislili na to.

Nedelja, 11. 2.:

obisk p. Cirila A. Božiča in laične misijonarke Marije Anžič. Pater Ciril je prejšnji mesec, 5. 12., praznoval 70. rojstni dan, in hoče z nedeljsko sv. mašo, ki jo bo daroval tisto nedeljo, z Vami in za Vas povzdigniti kelih zahvale in poklicati Boga v naše življenje. Vabljeni k sv. maši v čim večjem številu in potem

v našo dvorano na veselo druženje. Ponovno se priporočamo za dobro pecivo; načrtujmo že zdaj, da se takrat srečamo.

Pepelnica bo letos že v sredo, 14. 2., na valentinovo (ki zaradi pepelnice odpade). Sv. maši bosta dve, ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Križev pot bo vsak četrtek in petek pred sveto mašo: ob četrtek ob 10.00, ob petkih pa ob 6.40, prej pa je izpostavljeno Najsvetejše. Vabljeni k petkovi večerni molitvi.

Blagoslov otrok in šolskih torb ob začetku šolskega leta bo zadnjo nedeljo v februarju, 25. 2. Povabimo drug drugega, da se po koronskem mrtvilu spet prebudimo.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do vključno septembra pa ob 4.00 popoldne. V mesecu februarju bomo praznovali 40-letnico blagoslova naše cerkve. Med

nami bodo naš škof msgr. Brian Mascord, ki bo vodil zahvalno sv. mašo, naš p. Ciril A. Božič in laična misijonarka Marija Anžič. Po sv. maši bo srečanje v naši dvorani. Škof bo prvič obiskal naše slovensko občestvo, zato se potrudimo za čim večjo udeležbo. Letos 30. 1. praznuje svoj 65. rojstni dan. Tudi patru Cirilu bomo voščili za 70. rojstni dan in gotovo izvedeli še marsikaj zanimivega iz naše stare in nove domovine.

Sveta maša bo tudi na cvetno nedeljo, 24. 3., ob 5.00 popoldne.

Po pogovorih s predsednikom Ivanom Rudolfom in rojaki odslej na veliki petek ne bo več bogoslužja. Lani nas je bilo zelo malo, samo 10, imeli smo tudi močno nevihto s točo.

Na veliko noč, 31. 3., bo praznična sv. maša ob 12.00 uri (opoldne). Obred vstajenja odpade, ker nimamo bogoslužja velikega petka, pri sv. maši pa bo blagoslov vode, obnovitev krstnih obljub in na koncu blagoslov velikonočnih jedil.

Branko Kolerič in melkitski duhovnik Georges Tadourian sta obnovila sobo pri zakristiji.

Lani smo beležili 40. obletnico blagoslova naše cerkve vseh svetih, ki jo je blagoslovil škof msgr. William Murray iz Wollongonga 27. 11. 1983.

Letos praznuje svojo 40-letnico tudi Marijino svetišče v Penrose Parku, kamor radi poromamo. Sv. maša je tam vsak dan ob 11.00 dopoldne, ob nedeljah pa so sv. maše ob 8.00, 9.30 (1. in 3. nedeljo v mesecu v poljskem jeziku – Polish), 11.00 in zadnjo nedeljo v mesecu španska sv. maša ob 1.00 popoldne. (Več na: penrosepark.com.au)

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu ob 6.00 zvečer. Tri mesece (od oktobra do decembra) smo imeli poskusno sv. mašo ob 5.00 popoldne, božično pa ob 6.00 zvečer. Stanje ni bilo dosti boljše, za marsikatero pa je zgodnja ura spet neugodna. Božično sv. mašo smo obhajali ob 6.00 zvečer, ker smo te ure

navajeni že vsa leta in je takrat obisk večji.

Najbolje bo, da nadaljujemo spet po starem. Januarja in februarja bosta sv. maši kot običajno, ob 6.00 zvečer. V mesecu marcu bo sv. maša samo na veliko noč, 31. 3., ob 6.00 zvečer, in po sveti maši blagoslov velikonočnih jedil. Upoštevajte, da se pripeljem od daleč; na veliko noč sem opoldne v Wollongongu, kar mi vzame več časa.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Bogoslužja in srečanja po dogovoru. Božično bogoslužje smo obhajali v Klubu Lipa, Ashmore, Gold Coast. Sv. maša bo tam spet v velikonočnem času. Povabimo pa Vas na **skupno romanje v Marian Valley v sredo, 7. februarja 2024**, ko nas bosta obiskala p. Ciril in Marija. Sv. maša bo ob 11.00. Isti dan praznuje p. David svoj 60. rojstni dan. Že zdaj si označimo datum, obvestimo se med seboj in molimo za lepo vreme.

POROKA

DOMINIK OTTO BREŽNIK in CHARLOTTE LILY ALEXANDRA LEWIS. Priči sta bili Justin McNab in Rebecca Cocco. Loreto Kirribilli Chapel, NSW, 22. 4. 2023.

NAŠI POKOJNI

KATARINA – KATI BREŠKON, rojena ŠPOLAD, je umrla med 17. in 21. 9.

2023 na svojem domu v Berali, NSW, kjer so jo našli mrtvo. Rodila se je 24. 4. 1933 v Borjani. V Avstralijo je prišla leta 1956. Po poklicu je bila delavka, dejavno pa je sodelovala tudi v naši slovenski cerkvi sv. Rafaela: v molitveni skupini, ki ji je bila v veliko oporo, pri delovnih akcijah, na romanjih in drugod. Leta 1980 je umrla hči Dorothy, leta 1991 pa mož Rudi. Kati zapušča sestro Dorotejo Hrast in njeno družino v Sloveniji. Pogrebno sv. mašo smo darovali v torek, 14. 11. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in jo pospremili na pokopališče Liverpool, kjer počivata tudi mož Rudi in hči Dorothy.

HELENA ZADRAVEC, rojena KOJEK,

je umrla v domu starejših Edensor Gardens v Edensor Parku v nedeljo, 12. 11. 2023 zjutraj. Rodila se je 6. 4. 1942 v Bakovcih pri Murski Soboti. Poročena je bila s Štefanom Zadravcem iz Melinec pri Beltincih. Helena, Štefan in vsa družina so bili dejavni člani našega občestva pri Sv. Rafaelu. Oba sta sodelovala pri naših prireditvah, delovnih akcijah, skrbela za tedensko postrežbo v dvorani, pomagala pri čiščenju cerkve, dvorane in prostorov. Bila sta zelo gostoljubna, po naših romanjih in ob obletnicah njune poroke sta nas rada povabila na svoj dom. Rada sta spodbujala ali vabila k sodelovanju še druge rojake. Mož Štefan je umrl leta 2021, sin Emil pa leto pozneje. Helena zapušča sina Štefana z ženo Tracy, hčer Ivanka, vnukinjo Karino, vnuka Stevena z ženo Lilly, in pravnuka Lea. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek, 21. 11. 2023, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu, in pokojno Heleno

pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

JOŽEFA SULLIVAN, rojena PIVAR,

je umrla v bolnišnici v Queanbeyanu 14. 11. 2023. Luč sveta je zagledala 19. 3. 1932 v Negovi. Poročena je bila s Terryjem Sullivanom. Po poklicu je bila šefinja kuhinje, zdaj v pokoju. Pepca zapušča Terryjeve otroke Anthonyja, Julie in Christine, sestro Geniko in njeno družino, nečake in nečakinje. Mož Terry je že pokojni. Rada je prihajala na prireditve in k slovenskim sv. mašam v Garran. Pogrebno sv. mašo smo obhajali 23. 11. 2023 v cerkvi sv. Petra in Pavla v Garranu v Canberri in jo pospremili na pokopališče Gungahlin.

JOE DAVID CELIN

je umrl med 10. in 30. 11. 2023 na svojem domu v Warrawongu pri Wollongongu, kjer so ga našli mrtvega. Že nekaj časa je bolehal. Rodil se je 19. 4. 1959 v Aversu v Italiji. Družina je še tisto leto prišla v Avstralijo in se naselila v Warrawongu. Joe je bil po poklicu inženir. Leta 1983 sta se poročila z Mary Anne Spada. Joe poleg žene zapušča hčerke Kristal Doyle, Ruby in Jade z možem Gabrielom, sestro Klaro z možem Ivanom Brcarjem in družino, in druge sorodnike. Joe je dolga leta skrbel za očeta in mamo, oba sta že vrsto let pri nebeškem Očetu. Pogrebno sv. mašo za pokojnega smo obhajali v sredo, 13. 12. 2023, v naši cerkvi vseh svetih v Figtreeju – Wollongongu in ga pospremili na pokopališče Lakeside – Kanahooka. V slovo so mu spregovorili nečakinje Michelle, sr. M. Julie (po Zoomu) in Natalie ter Johnny, prijatelj iz otroških let.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Društvo Planinka je za svoje člane pred tedni organiziralo potovanje po Pacifiku. Z ladjo P/O Pacific Encounter so obiskali otoka Vanuatu in Noumea. Posebno zanimivo je bilo srečanje z domačini, ki so goste seznanili s svojim načinom ribarjenja in skromnega življenja. Takšni morski izleti so za člane slovenske skupnosti zelo dobrodošli, saj se lahko več prijateljsko družimo. Naj dodam še posebnost tega potovanja: rojaki so lahko na širnem Pacifiku, ob okusnem pecivu in drugih dobrotah, nazdravili in čestitali zaslužni sodelavki Miriam Klemen za njen rojstni dan.

Slovenian Language & Culture Association Qld (SLCA) je tudi letos priredilo miklavževanje za svoje učence, starše in učitelje slovenskega jezika. Organizacija tega praznovanja je res odlična, iznajdljiva, slovenska – z denarjem od vstopnine so ga v decembrski vročini pripravili na zaledenem drsališču. Naprosil sem Nevenko Golc – Clarke, bivšo slovensko častno konzulko, učiteljico slovenskega jezika in podpredsednico društva, da mi je poslala prispevek, ki vam ga prilagam.

Pred kratkim, 17. decembra 2023, je društvo Slovenian Language & Culture Association Qld (SLCA) organiziralo praznovanje Miklavža. Društvo se zahvaljuje prijaznemu Mirku Cudermanu, ki je posodil krasna Miklavževa oblačila. Ker je v tem letnem času v Queenslandu že precej vroče, je nekako postala naša tradicija, da dogodek organiziramo na drsališču, kjer je prijetno hladno. Otroci zelo uživajo v drsanju, po njem pa so še nagrajeni z Miklavževimi dobrotami.

Glavno delovanje društva je poučevanje slovenskega jezika. Od kovida dalje poteka pouk po Zoomu. Morda pa bo društvo v prihodnje spet organiziralo

nekajdnevni tečaj v živo. Takšnega smo že imeli leta 2019, ravno pred izbruhom kovida, in se je odlično obnesel. Učenci in učiteljice prihajajo iz mnogih predelov Avstralije. Tina uči v Zahodni Avstraliji, Aleksandra pa na Novi Zelandiji. Ostale učiteljice, Dolores, Tanja in Nevenka, so iz okolice Brisbana. Tudi učenci so od vsepovsod. Pred kratkim je društvo odprlo dodatni tečaj za otroke na Novi Zelandiji, saj je bilo tam kar nekaj zanimanja

zelo zavzeti, tako da z veseljem poučujemo in se učimo.

Poleg učencev se učijo in izpopolnjujejo tudi učiteljice, da je pouk čim boljši. V ta namen se bosta januarja naslednje leto učiteljici Nevenka in Aleksandra udeležili tečaja za učitelje slovenskega jezika v tujini, ki ga organizira Urad za Slovence po svetu.

Hvaležen sem uredniku, da je v zadnjem trenutku sprejel ta dopis, saj bi bilo v naslednjih mesecih to poročanje že zgodovina ali pozabljeno. Kot je bilo obljubljeno, nas je 7. januarja, na dan svetih treh kraljev (ki jih v Avstraliji praznujemo v nedeljo), obiskal pater Darko iz Sydneyja. Zbrali smo se v dvorani Rotary kluba Ashmore na Gold Coastu, kjer je daroval slovensko božično sveto mašo. Pater nam je govoril o romanju treh kraljev v Betlehem in o uspešnem romanju mladih, ki so se zbrali na 46. evropskem srečanju pod geslom »Skupaj na poti«, ki ga je organizirala Taizejska skupnost v Ljubljani. Pri sveti maši se je zbralo le 20 rojakov, smo pa bili zato toliko bolj veseli vsakega; nekateri so se nam pridružili po daljšem času. Po skupnem kosilu se je ožja družčina napotila k Pavli Vohar, kamor je bil pater povabljen, da je blagoslovil njen prijazen in gostoljubni dom. Od tam smo nadaljevali pot h Karlu Knapu, ki je še v bolnici na rehabilitaciji.

Karel, zelo zaslužen član naše skupnosti, je bil obiska vesel. Pater ga je obhajal in mu podelil zakrament bolniškega maziljenja. Od tam sva se odpravila domov v D'Aguilar, da se malo odpočijemo od dolge poti, saj je pater že naslednji dan moral domov v Sydney.

Izvedeli smo tudi veselo novico, da nas pride 7. februarja 2024 obiskat pater Ciril Božič. Zbrali se bomo v Marijini dolini (2541 Beechmont Rd., Witheren, Qld) pri slovenski kapelici Marije Pomagaj, kjer bomo ob 11. uri dopoldne imeli sv. mašo in po njej prijateljsko druženje.

PRAZNOVANJA

Cilka Žagar

Mir ljudem na zemlji – rojen je Rešenik

Letos sem božične praznike prvič praznovala v sinovem novem domu v Newcastlu. Srečala sem vso njegovo razširjeno družino. Mize sveže pogrnjene, sobe okrašene, obleke zlikane in nasmehi prijazni. Oh, kako svečano praznično

je bilo razpoloženje! Sama ljubezen in lepe želje. Skušala sem razumeti želje, načrte in prepričanja vseh tistih, ki so praznovali z menoj. Jezus se je rodil, da v miru praznujemo življenje.

Zavedam se, da ob takih priložnostih starejši radi ponudimo mladim tudi svoje stare nasvete in nedolžne kritike, zato sem ves čas potihoma molila: ne vpelji me v skušnjavo. Bog je uslišal moje molitve in vsi trenutki so bili srečni in nepozabni. Upam, da je bilo tako tudi v

vaših družinah. Skupaj smo poslušali papeževe lepe želje in nasvete. Skušali smo preslišati in pozabiti novice o nesrečah, epidemijah, vojnah, potresih, sušah in poplavah. Ko smo bili mladi, smo vedeli samo, kaj se dogaja v naši vasi in družini, zdaj pa vemo, kaj se dogaja povsod po svetu. Malo nas je strah prihodnosti, zato se še bolj zahvaljujemo Bogu za mir, varnost in izobilje.

Zlati časi, kam hitite?

Za štefanovo sem šla v Canberro k drugemu sinu. Na slovenskem društvu je pekel meso za veselico. Ženske so poskrbele za solate in dekleta za slaščice. Bilo je veliko požrtvovalnosti in dobre volje. Tu so bili moji stari prijatelji. Jenny je glasbenica in pevkica, zato sem se zadrževala v njeni bližini, da bi se naučila peti. Pridružila sta se Lojze in Frank s svojima donečima glasovoma in vsi smo peli: *Oj mladost ti moja, kam si šla, oj, kje si*. S pesmijo smo se vračali domov in v mladost; žareli smo od sreče. Seveda bi bilo to praznovanje še lepše, če bi z nami pela p. Darko in p. Simon Peter, a se zavedamo, da imata svoje pevce v drugih krajih. Bolj ko smo peli, bolj smo se imeli radi. Jožica in Jenny sta obljubili, da bosta organizirali slovenski pevski zbor za slovensko mladino. S pesmijo slavimo Boga, ki nam je podaril tako bogato in lepo življenje. Hvaležna sem mladim, da so prebudili slovensko skupnost v Canberri. Frank in Štefka sta sicer iz moje generacije,

a pri pripravi na praznovanje sta delala kot mladostnika. Naši otroci so navdušeni prostovoljci, ki se učijo biti Slovenci po vzoru staršev. Za svoje delo ne pričakujejo plačila, pomoč in nasveti pa so vedno dobrodošli. Vabijo nas na srečanja, kjer se spet počutimo kot doma. Mir ljudem, ki so dobre volje. Srečno novo leto, piše na vseh dekoracijah. Greh bi bil, če ne bi bili srečni.

Občudujem požrtvovalnost, ideje in delo te skupine, vendar se bojim, da ne bodo zdržali brez naše spodbude in hvaležnosti. Pomagajmo jim, da se bomo še naprej veselili skupaj. Dajmo jim priznanje za delo, da lahko starejši zdaj samo uživamo v prijetnih srečanjih.

Srečno novo leto

Najprej čestitke delovnemu vodstvu društva in iskrena hvala za veselo praznovanje. Vsi so mi govorili, kako srečni so, da smo spet skupaj, in da se imamo radi. V novo leto 2024 gledajo z optimizmom. Ker smo stari delno onemogli,

Natasha in Marjan

smo srečni, da so mladi prevzeli vodstvo in vzdrževanje naše skupnosti. Načrti in ideje se spreminjajo, pripadnost Sloveniji pa nam še vedno ponuja domačnost, iskreno prijateljstvo in oporo.

Cvetko Falež je rekel: »To je naš klub in tukaj rad praznujem.« Če je bilo kdaj v preteklosti kaj narobe, je to zdaj pozabljeno. Seveda smo se včasih upirali in prepirali, vendar smo se vedno imeli radi in imeli isti cilj: ohraniti našo kulturo za naše potomce.

Spomnim se, kako smo pred šestdesetimi leti na tej tuji celini iskali slovenske obraze in slovensko besedo. Florjan in njegova ljubka žena Marika sta bila zame vez s tistimi časi, ko je pokojni

Cvetko Falež neutrudno hodil od hiše do hiše, da bi organiziral slovensko društvo. Jožica me spominja na Franka Breznika, enega prvih, ki so organizirali naša srečanja. Njegova slika Bleda še vedno krasi naš klub. Edi me spominja na Hribarjevo družino, s katero smo mnogokrat skupaj praznovali. Tudi Natashin oče je bil vedno aktiven v klubu. Čeprav sem 55 let živela v Lightning Ridgu, je moja družina praznovala vse pomembne dogodke s canberrsko slovensko skupnostjo. Misli in načrti so se kresali skozi desetletja.

Natasha in Jožica sta zdaj gonilni sili kluba. Upam, da ne bosta omagali. Kot prostovoljki sta neutrudno vodili in pripravljali klub za praznovanja. Seveda jima ne bi uspelo brez neutrudnega dela odbornikov, kot sta Edi in Henry. Vsi so še posebej hvaležni Franku in Štefki za delo in nasvete, saj s svojim življenjem dajeta mladim zgled in spodbudo.

Ko mi je Marjan sporočil, da bi za kratek čas prevzel predsedništvo kluba, sem ga svarila in prosila, naj tega ne dela. Opozarjala sem ga, da so Jezusu v nedeljo polagali palme na pot, nekaj dni kasneje pa vzklikali: »Križaj ga!« Bilo me je strah križanja. Marjanov nasvet je: »Žrtvuj se toliko, kolikor si pripravljen izgubiti.« Vsak je prinesel svoj recept za srečo in zdaj se bomo morali učiti kuhati. Vsak je sposoben za nekaj. Eni krasijo, drugi pojejo, tretji kuhajo in pečejo. Vsi upamo, da bomo našli kaj okusnega na jedilniku v našem domu.

Mnogi so na praznovanje pripeljali tudi svoje avstralske prijatelje. Suzana je pridno pomagala, čeprav ni Slovenka. Ne bom pozabila Jenny, Lojzeta in Franka, ki so s pesmijo slavili svojo pripadnost slovenskemu narodu. Pevski zbor, ki ga bodo ustanovili, bo velik korak v lepšo slovensko prihodnost. Ljudje, ki pojejo, ne mislijo slabo. Jožica in Jenny igrata tudi harmoniko; note in besedila za pesmi so na voljo na računalniku. Srečala sem Pauline in njeno prijetno, požrtvovalno, delavno družino, ter Pepco in Henrija Bole. Vsi prispevamo s tem, kar smo, in kar imamo. Postali smo bratje in sestre, hvaležni, da smo imeli priložnost praznovati skupaj. Slovenski klub je naša mala Slovenija.

Razočaranje je vedno posledica prevelikih pričakovanj. Če ne pričakuješ veliko, te bodo že majhni uspehi prijetno presenetili.

V vsaki organizaciji so člani, ki žrtvujejo čas in energijo za skupno dobro, pa tudi takšni, ki prežijo, kdaj bodo tisti, ki delajo, naredili kaj narobe. Eni delijo priznanja in pohvale, drugi skušajo pomagati s kritiko. Zelo težko je biti vseh vsem. Seveda tudi kritika prispeva k izboljšanju. Učimo se biti ena družina, en narod s skupnim ciljem. V enotnosti je moč.

Bodeča neža ali vražji stric

Vražji stric je bodeč samo na zunaj. Korenine imajo menda zdravilno moč, še posebej, če so posušene in namočene v domače žganje. Če počasi piješ to mešanico, deluje kot antibiotik in te sprosti. Celo vražji strici postanejo bolj veseli, ko pijejo to zdravilo.

Na staro leto sem nameravala obiskati nekaj starih prijateljev. Kupila sem liter slovenskega vina in torto, vendar nobeden ni bil pripravljen praznovati. Kamor sem se obrnila, povsod sem naletela na bodečo nežo. Štefan se je mojega prvega obiska strašno razveselil, tokrat pa ni imel rad nikogar. Štefan je v domu za ostarele. Kosilo, ki so mu ga prinesli, je porinil proč. V domu ima Štefan vso oskrbo, a bi rad sam skrbel zase v svoji delavnici. V domu nima ničesar svojega, strežno osebje pa je iz Indije. Rad bi šel z nami v slovenski klub, pa mu sin ne dovoli, ker ga skrbi za njegovo varnost. Štefan je zato postal bodeč kot vražji stric. Na štefanovo je imel god in 92. rojstni dan, toda bil je sam.

Dragotin Kette (19. 1. 1876–26. 4. 1899)

Moj Bog III

O Bog svetlobe, stvarnik harmonije,
tvoj izgubljeni sin je zopet tu;
o, daj mu izgrešenega miru
v bližini svoje svete domačije!

O, naj mu žarek milosti zasije
v tem osamelem, osamelem dnu
srca in duše, da po dvojnem zlu
zapoje zoper prejšnje melodije!

Glej, menil sem, da mogel bi živeti
brez tebe kdaj, brez svojega Boga;
a naj li rastejo vonljivi cveti

brez sonca sredi jasnega neba?
Zato prešini me, o Bog, zaneti
mi večni, žarki ogenj v dnu srca!

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

KONCERT DENISA NOVATA

V začetku meseca novembra, točneje 12. novembra, nas je spet razveselil nastop Denisa Novata, svetovnega prvaka na diatonični harmoniki. Denis Novato je prvič nastopil v Avstraliji že pred mnogimi leti, skupaj z družino Jožeta in Cite Galič. Pozneje pa je večkrat nastopal v družbi Johna Ferfolie, slovenskega kitarista iz Kanade. V preteklih letih je njegov sloves rasel, saj smo v svetovnem tisku naleteli celo na njegovo sliko, ko je v Rimu igral za svetega očeta. S prijateljem Johnom sta pogosto igrala v Klubu Triglav Mounties v Sydneyju, kjer so ju vedno sprejeli z velikim veseljem in je bila dvorana polna.

Tudi tokrat je bila polna že ob dvanajsti uri, ko je začel bistro Trigs servirati kosilo, za dobro razpoloženje pa je s prijetno glasbo skrbel plesni ansambel »Alpski Odmevi« Štefana Šerneka.

Walter Sulber, John Ferfolia
in Denis Novato

Po končanem kosilu je podpredsednik odbora Triglav Mounties Walter Suber predstavil nastopajoče.

Kristina Suberje
pozdravila navzoče.

Zastopnik Veleposlaništva Republike Slovenije v Canberru Uroš Stibilj je v imenu Veleposlaništva RS nagovoril vse navzoče.

Mlada Uroševa hčerka Nikolaja je za začetek

koncerta zapela slovensko in avstralsko himno.

Plesišče je bilo kar premajhno za plesalce vseh generacij. Babice so z veseljem plesale s svojimi vnuki, ponosne, da znajo mladi fantje plesati polko in valček. Kadar je glasba za kratek čas utihnila, so se ljudje zbrali okrog muzikantov, jim stiskali roke in spraševali po novicah, ponosni, da so se lahko pogovarjali s tako pomembnimi gosti.

Nikolaja Stibilj

Gostje v pogovoru s Tanjo Smrdelj

Dvorana Kluba Triglav Mounties je bila polna Slovencev iz različnih organizacij, ki so uživali v slovenskih melodijah.

Sašo in Aleksandra Cerar
v družbi družine Stariha

Stefanie Fabjančič – Bošnjak je tretja generacija odbornikov Kluba Triglav Mounties. V letošnjem letu je v odboru nadomestila svojega očeta Branka Fabjančiča, ki je zdaj član odbora HASA NSW.

Stefanie Fabjančič - Bošnjak

Spomenik Ivana Cankarja na dvorišču je zelo pomemben del Kluba Triglav. Skoraj vsak obiskovalec iz domovine se

fotografira pred tem spomenikom, ki nosi napis: »Mati, Domovina, Bog.«

Končalo se je ob pozni uri, ko sta umetnika ob podpori mladega Štefana Šerneka nehala sprejemati prošnje in želje, katero pesem naj zaigrajo. Poslušalci so počasi začeli odhajati, z zahvalo in željo, da se naslednje leto spet srečamo z Denisom in Johnom.

Družina Stibilj s prijatelji

SVETI MIKLAVŽ V KLABU

TRIGLAV MOUNTIES

Po dobri stari slovenski navadi, ki se je razširila tudi v Avstralijo, na prvo nedeljo v mesecu decembru povabimo sv. Nikolaja, da v spremstvu angelov obišče in obdari otroke, seveda, če so bili pridni. Prej je sveti Miklavž pripeljal s seboj tudi rogate parklje, da so krotili bolj poredne otroke. Zadnje čase pa so mnogi starši prosili dobrohotnega svetnika, naj parklje pusti doma, ker so se jih otroci bali in so včasih planili v jok. V našem Klubu Triglav se je zbralo več sto otrok različnih narodnosti, za katere je odbor pripravil brezplačno kosilo – pečene klobasice v žemljici.

Otroci so se poleg brezplačnega kosila zabavali z domačimi živalmi v živalskem vrtu, v gumijastem gradu, s

Odborniki pripravljajo kosilo.

poslikavanjem obrazov in drugim. Na srečo je bilo vreme lepo, tako da z otroki ni bilo težav. Starši so lahko mirno

Živalski vrt za zabavo otrok

in brez skrbi posedeli v lepo ohlajeni dvorani in uživali ob okusnem kosilu. Po kosilu so zazvonili zvončki. V dvorani se je zbralo več sto otrok, za njimi pa

angela, ki sta naznanila prihod svetega Miklavža. Otroci so se postavili v vrsto in odgovarjali na svetnikova vprašanja:

»Si bil priden? Si naga-jal mami in očetu? Se pridno učiš v šoli?« In ker so bili vsi otroci lepo pridni, jih je Miklavž s pomočjo angelov z vese-ljem obdaril.

Kmalu je bila dvorana polna paketov, ki so jih otroci z radovedno-stjo odpirali.

Veliko staršev je pro-silo svetnika, da so se

njihovi otroci slikali z njim za spomin. Lahko smo prepričani, da jih bomo naslednje leto spet videli v vrsti pridnih otrok pred dobrim svetim Miklavžem.

Kako so Metličani obesili cigana

(iz knjige *Sto belokranjskih*)

Zapisal Lojze Zupanc

V starih časih so živeli v metliškem gradu sami grofje, baroni in podobni nebodijhtreba. Bili so gospodje, da večjih in bogatejših ni bilo v vsej Beli krajini. Tlačanom so tudi sodili. Toda bili so kaj čudni sodniki.

Nekega dne je lačen cigan na grajski pristavi ukradel gos. Gos je zagagala in zbudila hlapce, ki so cigana ujeli, ga zvezali in odgnali v metliški grad. Gospoda je cigana sodila in ga obsodila na smrt.

Takoj po razglašeni sodbi so grajski hlapci postavili pod gradom vislice. Ob vislicah so se potlej zbrali: grajska gospoda, grajski hlapci in dekle, pa še meščani so pritekli gledat, kako bodo obesili cigana.

Ko so tatinskega cigana pripeljali pod vislice, je gospoda vprašala:

»Povej nam zadnjo željo in izpolnjena ti bo!«

»Moja zadnja želja je, da bi me zdajle izpustili in mi vislice podarili. Les ponesem v ciganski ostrog, kjer me čaka žena in trop otrok. Iz vislic bom nacepil kalanice in skuhal deci debelačne žgance. Kjer je družina, mora biti i južina!«

»Nak, cigan, tej želji ni mogoče ustreči! Kaj drugega si izmisli.«

Cigan se je spet zasmejal, da je pokazal bele zobe, potlej pa dejal:

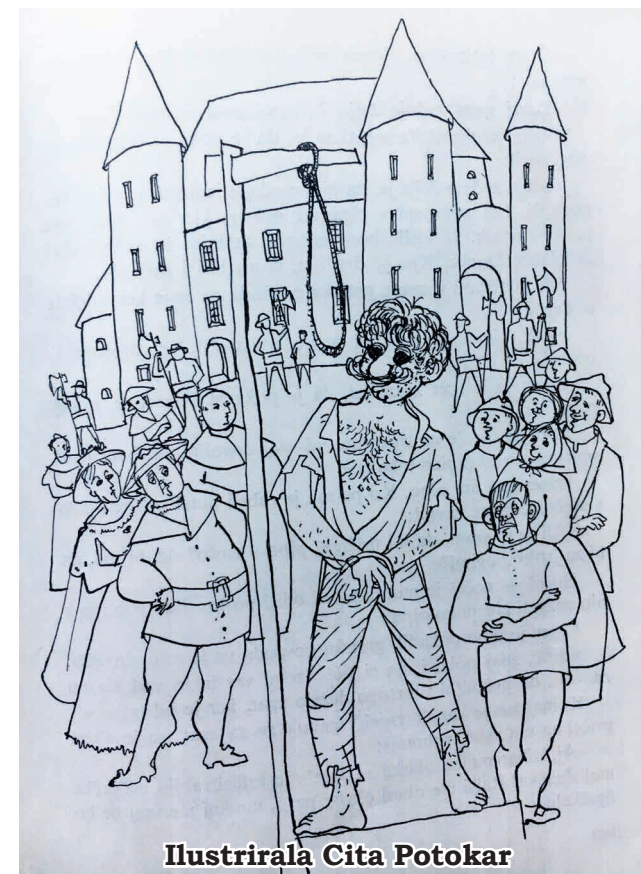
»No, če me že ne izpustite, mi vsaj dovolite, da bom pred smrtjo pokadil pipico tobaka.«

Prinesli so mu pipo. Ko pa mu je rabelj hotel prižgati pipo s svečo, je cigan zavpil:

»Ali te ni sram, da mi prižigaš pipo s svečo? Ali bi rad, da bi za jetiko poginil?«

Hočeš – nočeš je moral rabelj oditi po kresilno gobo in z njo nažgati ciganovo pipo.

Cigan je pipo pokadil, grajska gospoda pa je zamodrovala:

Ilustrirala Cita Potokar

»Birič, zdaj pokaži, da si tič! Vzemi vrv in jo vrzi ciganu za vrat, da bo odšel v krtovo deželo spat, ker je bil tat!«

Komaj pa je rabelj vrgel ciganu vrv za vrat, se je cigan pričel na vsa usta krohotati:

»Aj, nikar me ne obešaj za vrat!« je kričal rablju. »Žgačka me! Žgačka! Rajši me obesi okrog pasu, tamkaj me vsaj ne bo žgačkalo.«

In poskakoval je pod vislicami kakor žrebe, da ga birič ni mogel obesiti.

Gospoda je gospoda. Tudi gospoda iz metliškega gradu se je naveličala postavati ob vislicah, zato je rablju ukazala:

»Pa zadrgni ciganu zanko okrog pasu, če ga vrv zares žgačka okrog vratu!«

Rečeno – storjeno! Rabelj je opletel ciganu vrv okrog pasu ter ga potegnil na vislice. Tamkaj je cigan visel tri dni in tri noči, umreti pa ni hotel. Postave pa so včasih bile takšne, da obešenca niso smeli dvakrat obesiti. Zato je grajska gospoda četrty dan ukazala rablju, naj cigana sname z vislic ter ga nažene izpred gradu.

Cigan se je zahahljal in jo urnih nog ubral domov.

Ker pa so Metličani takrat cigana obesili za trebuh, namesto za vrat, še dandanašnji noben cigan v Beli krajini nima debelega trebuha, ampak je vsak okrog pasu pretegnjen kakor – suha muha.

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Presenečenje

Prijateljica iz Canberre mi je telefonirala, da je imela zelo prijeten obisk. Jožica in Nataša sta ji prinesli božične čestitke in darilo slovenskega kluba. Do solz je bila ganjena in hvaležna mladim za pozornost. To je bilo dragoceno presenečenje za vse Slovence moje generacije, ker sta Jožica in Nataša s čestitkami in darili obiskali vse starejše Slovence v Canberri.

Ko gledam Facebook in berem *Misli* vidim, da tudi p. Simon Peter redno obiskuje stare Slovence, ki se držimo bolj doma. Tudi on sodi k mladi generaciji in se ga vsi veselimo.

Pravi prijateljica: »Postali smo neopazni in počasni, skoraj neuporabni smo in pozabljeni, zato še toliko bolj cenimo te dragocene obiske.« Dobili smo tudi vabila slovenskega kluba za štefanovanje, miklavževanje in novoletno praznovanje. Zelo sem hvaležna mladim, da ohranjajo naše tradicije in našo kulturo. Ponujajo nam priložnost, da se – pa čeprav stari – še vedno srečujemo.

Načrtovanje

»Plans are man's odds are God's.« Ta izrek poznamo v vseh jezikih. Prijateljica Majda pravi, da je to božja volja. Ker je torej božja volja, naj bo še njegova odgovornost. Nekaj nepomembnih zgodbic sem imela natipkanih za *Misli*, vendar tudi moj računalnik menda dela po božji volji. Zgodbice so izginile iz računalnika in mojega spomina. Bog že ve, kaj je prav.

Letošnje božično praznovanje sem podrobno načrtovala, dokler nekega jutra nisem mogla vstati iz postelje in so se moji načrti podrli. Življenje me verjetno vodi, kamor sem namenjena. Ko sem se že vdala v božjo voljo, se je moje zdravje malo popravilo. Hotela sem kupiti vozovnico za Brisbane, da bi šla s prijatelji z ladjo po pacifiških otokih. Na avtobusni blagajni so mi rekli, da lahko potujem samo do Towoombe, ker je za naprej vse zasedeno. To sem povedala Sofiji, ki organizira križarjenje, in rekla je: »Pridem te iskat v Toowoomba.« Bog najbrž ve, da rabim pomoč, zato sam organizira moja pota.

Plezanje

Doma smo imeli veliko lipo in rada sem plezala nanjo, da sem imela razgled po vasi. Oče je rekel: »Glej, da je spodaj vedno kdo, ki te bo pobral, če padeš.«

Verjetno v življenju vsi včasih pademo. Tisti, ki plezajo, nimajo časa, da bi pazili na druge, tisti na tleh pa so me dvigali in reševali vse življenje.

Ali je arheologija pokopala Biblijo?

V našem knjižnem krožku se veliko pogovarjamo o življenju. Dudley je prinesel knjigo Williama G. Deverja: *Has the archeology buried the Bible*. Tako smo dobili priložnost, da se pogovarjamo o veri.

Helena reče: »Jaz za to, kar verjamem, ne potrebujem arheologije.«

Marie reče: »Vera mi daje upanje, da je nekje nekdo, ki ve, zakaj sem tu in kam grem.«

Helena se upira: »Religije samo strašijo ljudi. Religije so si izmislili ljudje, ki hočejo vladati drugim.«

Graham pravi: »Vsi se bojimo smrti in upamo, da ima stvarnik kakšen načrt za nas, ko naše staro telo uvene in umre.«

Margaret pravi: »Zame je Bog prijatelj, ki je vedno blizu in me ima rad. Nikoli me ni strah, ker vem, da sem del njegovega načrta, tako kot ptice in rože v mojem vrtu. Bog skrbi za svoje stvarstvo in zato vem, da skrbi tudi zame.

»Kdo je prebral Staro zavezo Svetega pisma?« vprašam.

»Zgodbe iz Svetega pisma so ustno izročilo, ki se je prilagajalo skozi stoletja,« pravi Stan. »Samo pomisli, če bi bile zgodbe o Lightning Ridgu napisane po spominu čez nekaj stoletij. Opali bi bili najbrž še vedno glavna tema zgodb, in junaki, ki so jih našli, bi ostali heroji.«

Nič ni novega pod soncem.

Peklenska knjižnica

Daniel Kalder je napisal knjigo: *Infernal Library on dictators, the books they wrote and other catastrophies of literature (Peklenska knjižnica o diktatorjih, knjigah, ki so jih napisali in o drugih katastrofah literature)*.

V tej knjigi sem našla veliko pojasnil, zakaj smo postali to, kar smo. »Nazdravljam vam, pisci, ker ste inženirji duše,« je rekel Stalin. Muammar Gaddafi pa je rekel, da lahko vsak svobodno izrazi svojo norost, tudi če je neodgovorna.

Po zgledu Marksa, Engelsa, Lenina, Stalina, Hitlerja, Mao Zedonga in Ayatollah Khomenija so tudi številni manjši diktatorji prisilili ljudi, da so živeli po njihovih navodilih. Zanimivo je, da so vsi ti inženirji najprej pisali pesmi in navodila, kako izboljšati svet. Kasneje so bili krivi za smrt več milijonov žrtev, ki se niso strinjale z njihovimi idejami za lepšo bodočnost.

Ljudje smo večinoma sprejeli, kar so nas učili doma in v šoli. Če sem ubogala, so me celo pohvalili, da sem pridna. Tistim, ki sledijo, je življenjska pot mehkeje postлана in imajo celo možnost, da se približajo vladajočim. Učili smo se od življenja. Znan izrek pravi: *Za zmago zla je potrebno samo, da dobri ljudje ne storijo ničesar*. Tisti, ki se ne upirajo, pomagajo oblasti. Dobrim in slabim. Včasih je mogoče bolj prav, da ne bi ubogali, toda vse oblasti trdijo, da je upiranje oblasti kaznivo, nemoralno in sramotno. Mnogi od nas smo pobegnili, ker nismo hoteli ubogati. Kjer so množice nezadovoljne, pogosto z revolucijo nasilno menjajo oblast.

Včasih pomislim, da so bili bolj pridni in pogumni tisti, ki so ostali doma in se borili za prihodnost Slovenije. Nisem še srečala Slovenca, ki bi mu bilo žal, da je pobegnil v Avstralijo. Tukaj ne potrebujemo revolucije, ker imamo svobodne volitve. Tudi nimamo skupnega notranjega sovražnika, ki bi imel za seboj večino. V zahodnem svetu je kakršnokoli nasilje zakonsko prepovedano. Srečni smo, da živimo v pravni državi, v kateri smemo misliti, govoriti in pisati. Knjigo priporočam v branje, ker se mi zdi, da nam pomaga razumeti našo zgodovino in sebe.

Vanuatu

Vanuatu je eden od otokov v Novi Kaledoniji v Tihem oceanu. Obiskali smo glavno mesto Port Vila in vodič nas je peljal v Vas kulture, kjer so domačini za nas peli in plesali. Glavni dohodek jim prinaša turizem. Prodajajo, kar imajo.

vzhodno od Avstralije. Prebivalci Nove Kaledonije so se na referendumu odločili, da hočejo ostati del Francije.

Kar iščeš, to najdeš

Pregovor pravi: *Če iščeš dobrega človeka, poglej v ogledalo. Če pa hočeš najti manj dobrega človeka, še enkrat poglej v ogledalo*. Ker Bog ni ustvaril slabih ljudi, iščem in najdem v vsakem nekaj dobrega, da sem vedno v dobri družbi. Rada imam prijetno družbo, kjer se imamo vsi radi, radi, radi.

Iskrena hvala slovenski skupnosti Queensland, da so me povabili in plačali zame nepozabno križarjenje po Tihem Oceanu. Bili smo približno ista generacija, otroci vojne, begunci. Čeprav smo si v marsičem podobni, smo z zanimanjem poslušali številne zanimive in edinstvene zgodbe. Vsak po svoje je izbral recept za srečo in življenje. Kakšen dolgčas bi bil, če bi vsi kuhali po istem receptu.

Posedali smo v skupinah in klepetali. Celo zapeli smo. Ugotovili smo, da smo pozabili mnogo besedil pesmi, ki smo jih nekoč prepevali. Kje sta naša mlada pevska voditelja, p. Darko in p. Simon Peter? Kako bi se veselili in peli, če bi bila z nami. Petje je seveda moj najljubši šport. Nič zato, če me ne hvalijo, da sem dobra pevka – vedno sem pripravljena zapeti. Res smo se počutili Slovenci in prijatelji. Vsi naši. Vsi povezani. Po dolgem delovnem življenju smo končno našli čas, da smo eden drugemu lahko odkrili svoje radosti in bolečine. Imeli smo čas, da po svoji spominski knjigi listamo nazaj v mladost.

Prvič v življenju sem slišala, kako so Slovenci z različnih območij doživljali našo skupno zgodovino. Vsi smo bili nekoč pod različnimi tujimi vplivi in vladami, zato smo se morali vsak po svoje prilagajati. Iskali smo izhod iz življenjskih stisk in našli prostor v mozaiku narodov. Obogatili smo avstralski narod s svojo kulturo in tradicijami. Ko se natančneje pogledamo, smo precej lep šopek.

Ne vem, ali se voditelji te skupnosti zavedajo, kako pomembna in pametna je njihova odločitev za takšna srečevanja. Vzdrževanje kluba je zahtevalo veliko žrtev in razdalje za starejše člane postajajo prevelike. Na ladji smo imeli čas in prostor eden za drugega, pa tudi za počitek. Potovanje je bila majhna nagrada za njihov trud.

Na sliki so: Sofija, moja odlična gostiteljica, ki je rekla: »Če ne dobiš vozovnice za avtobus, pridem pote.« Miriam, naša sposobna, potrpežljiva vodnica, ki za vsako težavo najde primerno rešitev. Za vsak obrok je organizirala posebno restavracijo; tudi v prostorni splošni jedilnici je bila vedno velika izbira hrane. Ester, moja razumevajoča sostanovalka – moja stalna, zanimiva in prijetna družba. Esterin oče Toni, predsednik društva, ki je kot dober oče pokroviteljsko pazil, da smo bili vsi zadovoljni.

Ezopove basni za današnji čas (7)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Poljska in mestna miš

Poljska in mestna miš sta se spoprijateljili in se začeli obiskovati. Mestna miš je prišla na obisk prva, ko je bilo polje še v cvetu. Med grizenjem žita in koreninic, pomešanih z grudicami zemlje, je vzdihnila: »Oh, revica, saj živiš kot mravlja. Jaz pa imam na razpolago toliko dobrot, da bi od njih tudi ti lahko razkošno živela!« Tako mestna miš odpelje poljsko v hišo bogataša. Tu ji pokaže kruh in moko in zabelo in fige in dateljne in med, da se skromni miški pocedijo sline. A ravno v hipu, ko gostiteljica privleče sir na plan, se odprejo vrata in morata se zateči v majhno luknjo, v kateri stisnjeni trepetata od strahu. Čez nekaj časa, ko mestna miš zleze ven po suho figo, spet nekdo vstopi. Poskusov je še veliko, a vsi se neuspešno končajo. Na koncu pravi poljska miš prijateljici: »Želim ti, da bi bila zdrava in imela vsega v izobilju, a jaz raje grizem travo in koreninice ter živim svobodno brez strahu. Odhajam, ker bolj cenim skromnost poljskega življenja kot razkošje mestnega.«

Včasih se človeku zazdi, da je vse, prav vse na tem svetu, usmerjeno le v kopičenje bogastva, v pridobivanje stvari, ki potrjujejo človekov ugled in status, mu zagotavljajo mesto pod soncem in vzbudijo nevoščljive poglede okolice. Ta trdna zasidranost je simbol njegove »moči«, simbol tistega, kar bi vsak od nas rad bil kot oseba. In ker je veliko lažje postaviti hišo, kot zgraditi sebe, ker je enostavneje v dobrem avtomobilu pritisniti na plin, kot soočiti se s težavami, ker je bolj preprosto obleči elegantno obleko, kot narediti vtis s svojo osebnostjo – ljudje verujejo v denar. Ta je postal malik in božanstvo, zaradi katerega umirajo res vredni ideali, kot so poštenje, odkritost, načelnost, svobodomiselnost, pogum.

Vrstijo se sprejemi, razkošne zabave, odprtja razstav, premiere v gledališčih ..., kjer ni v ospredju dogodek, ampak vtis, ki ga tam zbrani napravijo drug na drugega. Tu so pravila igre določena: bodi oblečen kraju primerno, govori pridušeno, srkaj šampanjec in se imej za središče sveta – pa boš lahko še kdaj prišel v našo družbo. Drugače ...

Drugače boš reven, svoboden in sam. Živel boš skromno kot poljska miš, a brez strahu. Tistega strahu, ki nažira od znotraj; ko utihne glasba, ko se družba razkropi, ko ugasnejo luči. Slej ko prej vsak ostane sam s svojim strahom, svojo slabo vestjo in vprašanji. Kdo sploh sem? Koliko je vredno moje življenje? Kaj bo ostalo, ko bom zapustil ta minljivi svet?

Človek hlepi po družbi, ugledu in bogastvu ter z njim zaposli vse svoje čute, ker beži pred samim seboj. Tudi zato, ker se je v dolgih letih znanosti in napredka polenil in si na vse mogoče načine olajšal življenje. Geslo *Nazaj k naravi*, ki spet prihaja v modo, mu bo težko prišlo do živega. Tako mu uhaja iz rok razodetje, ki je skrito v preprostih stvareh in se odkrije le tistemu, ki kaj tvega na tej poti. Prav to tveganje življenje obogati, prav vsakdanja negotovost ga napravi trdnega, prav večno upanje mu podeli smisel.

Moč za takšno življenje pa lahko človek črpa le iz sebe, zato je največje bogastvo, ki ga lahko ima, zaupanje vase. Da mirno hodi svojo pot, pa če je še tako drugačna od uhojenih, po katerih se vale množice. Na tem popotovanju se mu, čeprav revnemu in samemu, svobodno odpirajo neznani svetovi, ki se jih z bogastvom ne da kupiti. Svetovi, za katere tudi tisti, ki se pehajo za denarjem, slutijo, da obstajajo. In jim zato, vsemu blišču navkljub, vedno nekaj manjka.

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavka Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju**.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: MARKO HAM

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

*We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.
We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.*

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

NOČ SE SPUŠČA V BETLEHEM

Noč se spušča v Betlehem,
vsi ljudje počivajo.
Jožef in Marija pa
na vrata trkata
in čakata usmiljenja.

Prav nihče ju ni sprejel,
vsakdo zase le skrbi.
In tako še vedno ni
prostora za Boga
med množico ljudi.

Sredi strojev in raket
mir in sreča zginjata.
Jezus pa prihaja še,
prinaša upanje
v boljši svet za vse.

Ko stojiš ob jaslicah,
Jezusu odpri srce.
Če se v tebi ne rodi,
potem je vse zaman,
božiča ni in sreče ni.

